

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

на

II^{то} обикновено Народно Събрание.

LXXIX ЗАСЪДАНИЕ, ПОНЕДЪЛНИКЪ 17 НОЕМВРИЙ 1880 ГОД.

(Подъ председателството на г-на Стамболова. — Начало въ единъ часъ послѣ пладиѣ.)

Председателъ (звъни.) Ще се чете списъка на представителитѣ.

Секр. Грънчаровъ: (Чете списъка.) Завчера отсъстваха: Христо Стояновъ, Икономъ попъ Тодоръ, Расолковъ, Карапетровъ, Горбановъ, Цеко Вълчевъ, Каракановъ, Симидовъ, д-ръ Молловъ, Тодоръ Балабановъ, Даскалъ Тодоръ, Атанасъ Храновъ, Георги Тишевъ, Цочо Спасовъ, д-ръ Браделъ, Ърковъ, Бурмовъ, Г. Цанковъ, Драганъ Цанковъ, Начевичъ, Тодоръ Станчевъ, Атанасъ Бизирянъ, Кънчо Жековъ, Димитръ Бърневъ, Ахмедъ Идризъ-оглу, Михалаки Колони, Симеонъ Преславский, Болѣвский, Тодоръ Икономовъ, Петръ Черневъ, Иванчо Стояновъ.

Председателъ: Отъ 172 представители 124 присъствуватъ. По многото отъ половината има, засъданието се отваря. Ще се чете 75. протоколъ.

Секр. Каролевъ (чете 75. протоколъ.)

Председателъ: Има ли нѣкой да направи забѣлѣжки върху четения протоколъ?

Священникъ Драгановъ: Тука се поменува, че Министерътъ на Външнитѣ Дѣла е внесълъ единъ законопроектъ за общинитѣ съ отношение, но г. Министеръ самъ обяви, че не го е внесълъ като Министеръ, а частно като единъ депутатъ. Въ дневника стои, че се е внесълъ този законопроектъ съ Министерско отношение.

М-ръ Цанковъ: Истинна е тѣй, както каза негово преподобие. Тука се казва »съ едно отношение«, но азъ го проводихъ съ едно писмо.

Председателъ: Ще се вземе това въ внимание. Има ли нѣкой да направи още забѣлѣжки? (Нѣма.) Протоколътъ е приетъ. На дневенъ редъ е да се чете Митарственний уставъ. Умолява се г. докладчикъ да вземе мѣстото.

Докладчикъ (Чете раздѣлъ 2-й):

РАЗДѢЛЪ II.

За Митарствениитѣ надзоръ.

Чл. 10. Числото на чиновницѣтъ и на по долнитѣ служители въ митарствениитѣ учреждения се опредѣлява съ штатитѣ. Мѣстата гдѣто сѫ поставени митницитѣ и митарствениитѣ учреждения, а сѫщо штатитѣ, които сѫ въ дѣйствиѣ, се излагатъ ежегодно въ особена книжка отъ Министерството на Финанситѣ; а реда, който сѫществува за опредѣление на служби, порядѣктъ на дѣлопроизводството въ митарствениитѣ учреждения, обязаноститѣ и взаимнитѣ служебни отношения на чиновницѣтъ, сѫ изложени въ двѣ особни инструкции по тоя предмѣтъ, а правата и обязаноститѣ на по долнитѣ служители се опредѣляватъ отъ общата инструкция за митарствениитѣ стражари.

Чл. 11. За отбѣгване на тайното прекарване стоки, по границата на Българското Княжество, е учрежденъ въоруженъ надзоръ, състоящъ отъ конни митарствени стражари. Таа стража чрезъ волно навариване на лица преимущественно таква се съставлява, които сѫ се освободили отъ военния наборъ; та се подчинява непосредствено на управителитѣ на мѣстнитѣ митници. Организацията и штатитѣ на митарствениата стража сега въ дѣйствиѣ, тѣй сѫщо правата и обязаноститѣ на стражаритѣ се опредѣляватъ отъ инструкцията за митарствениитѣ стражари.

Чл. 12. Службата на стражиръ въ митницитѣ се счита за служба въ запасъ (резерва въ войски), и лицата, които се намиратъ по тия длѣжности, не подлѣжатъ на призовъ по военна служба преди да се махнатъ отъ тѣхъ.

Чл. 13. Долнитѣ чиновне на митарствениата стража, кога се намиратъ по обиколки (разѣзди) по длѣжностъ, песплватъ обязаноститѣ на караулитѣ. Всекий е длѣженъ да ги признава за такива и по исканието имъ да се спира. При това стражаритѣ се ръководитъ отъ по долу изложенитѣ въ чл. 15—18 правила.

Чл. 14. Тия правила по распорѣждането въ мѣстното начальство трѣба да се окачатъ въ пограничнитѣ мѣста по всичкитѣ полицейски учреждения и на публичнитѣ мѣста, и да се обявяватъ всяка година на жителитѣ отъ мѣстната полиция.

Чл. 15. На митарствениитѣ стражари се позволява да употребяватъ оръжие въ слѣдующитѣ случаи:

1) като ерфицият контрабандисти, когато обикалят за да надгледват, ако контрабандистите се не спрълъ на повикването имъ (заповѣдта имъ) и ако тѣ се противятъ, когато ги хванатъ съ сила;

2) когато контрабандистите или други лица нападатъ открито на стражарите въ време испълването на длъжностите имъ, ако това нападение е направено съ цѣлъ да отнеме съ сила захванатата контрабанда, или да помогне за прекарването ѝ, и тогава даже когато нападателите не сж съ нищо въоръжени;

3) ако се нападне на стражари когато той пазѣ касата, стоките, стоварищата или други нему повѣрени предмети, или кога той съглася, че зломнишеници се стараятъ да се вмъкнатъ въ пазешите отъ него мѣста съ чупанье (събаранье), ако зломнишениците не прекратятъ дѣйствиата си при първото му повиканье или ако се противятъ при хващането имъ.

Чл. 16. Въ всичките тия случаи стражарите сж длъжни, колкото е възможно, да се ограничаватъ въ употребленіе на хладно оръжие и да прибягватъ до огнестрѣлното само въ крайности.

Чл. 17. Ако въ определените отъ предидущите членове случаи на необходимостъ стражарите убиятъ нѣкого, или го параватъ, длъжни сж незабавно да извѣстятъ за това управители на мѣстната митница и мѣстната полиция.

Чл. 18. Ако се докаже чрезъ изслѣдването, че стражарите, които сж ранили или убии нѣкого, при испълването на длъжността си, не сж отетъжали въ тоя случай отъ горѣизложените правила, и сами не сж дали поводъ за тая случка, тѣ се освобождаватъ отъ всякаво наказание. Но ако сж употребили оръжие безъ нужда, или преждевременно, тѣ подлѣжатъ за отговорностъ предъ сѣдѣтъ (Чл. чл. 272—272.).

Чл. 19. Митарственните учреждения сж отговорни за всяко забавяние и притѣснение, което тѣ причинятъ на търговците и пътниците.

Чл. 20. Митарственните учреждения биватъ открити всѣкий денъ освѣтъ Св. Недѣля и определените отъ правителството празници, отъ 1 Априлий до 1 Октомврий, сутринъ отъ 8 часа до 12 преди пладнѣ и отъ 2 до 6 послѣ пладнѣ; а отъ 1 Октомврий до 1 Априлий сутринъ отъ 9 часа до 12 преди пладнѣ и отъ 2 до 5 часа послѣ пладнѣ.

За преминуване на пътниците и за други нетърпящи отлагания нужди, митниците и пунктоветѣ трѣба да бѣждѣ отворени всѣкий денъ и всѣкий часъ безъ никакво исклучение.

Чл. 21. Участие въ търговеки расправи, приеманье на поръчки и довѣрености по митарственните работи, въобщѣ, и испълването на чужди заръжки за покупка на стоки още не извадени отъ Митарственните магазини се забранява на чиновниците.

Чл. 22. Всякакви родъ инструкции и ръководства които се извадатъ отъ Финансовото Министерство, трѣба да се распрачатъ по митарственните учреждения въ такова количество, щото да могатъ търговците да си купуватъ колкото щѣтъ.

Върху този раздѣлъ комиссията не направи никакви съществени измѣненія. Въ редакцията на членъ 11 гдѣто се казва: »Тая стража чрезъ волни пазарявания на лица преимущественно такива се съставява, които сж се освободили отъ военния наборъ«; тамъ трѣба да стои: »тая стража се съставлява чрезъ волни« и т. п., което се види, да е типографическа погрѣшка. Послѣ по долу: »Организацията и штампите на митарственната стража сега въ дѣствие«, да се изостави. Послѣ въ членъ 18 едно предложение, което не може да си го обясни комиссията, и за това рѣши да попита г. Министра, именно: »Ако се докаже чрезъ изслѣдване,

че стражите, които сж ранили или убии нѣкого« и пр. »и сами не сж дали поводъ за тая случка, тѣ се освобождаватъ отъ всякакви наказания«. Това послѣдното: »не сж дали поводъ за тая случка« да се изхвърли; защото по надолу се пакъ казва: »ако сж употребили оръжие безъ нужда«.

М-ръ Каравеловъ: Азъ съмъ съгласенъ съ комиссията.

Председателъ: Припомнямъ, че дебатите ще се правятъ върху извѣстния членъ и послѣ ще се премине на другия членъ.

Тихчевъ: Въ втората частъ на втората алинея отъ 10 членъ, азъ мисля, че се дава едно ограничение на дѣйствиата на Министра. Говори се за редъ, който съществува за определеніето на случките и е казано, че сж изложени двѣ особенни инструкции по този предметъ. То ще рѣче, че ограничаваме Министра да не прави повече инструкции. За това, да се измѣни това изражение и да се каже: »за реда или дѣйствиата по вътрѣшното управление въ Министерството да се излагатъ въ особенни инструкции«.

М-ръ Каравеловъ: Може да се изхвърли словото »двѣ«; но колкото за »инструкции«, това не може да завежда ни едно Министерство; защото инструкциите нѣма нужда да ставатъ законъ и правятъ се на основание на общия законъ, който се работи въ Народното Собрание. Това остава на Министра, както намѣри за добръ, да введе този законъ въ дѣствие. Законътъ е общъ, а инструкциите се даватъ за всѣка митница отдѣлно; тѣ не приличатъ една на друга. И щомъ не сж минали презъ Нар. Собрание, тогавъ, разумѣва се, че може да се измѣняватъ.

Докладчикъ: Забѣлѣжката на г-на Тихчева нанестина комиссията я взе въ внимание, но отъ разясненіята на г-на Министра излиза, че такива инструкции съществуватъ и сж приложени въ една особна книга; заради това, комиссията остави, както си е въ проекта.

М-ръ Каравеловъ: Словото »двѣ« може да се изостави. Но законътъ се предполага за съществуващите нѣща, а бѣждѣето не може да се предвиди.

Баларевъ: Въ 18 членъ комиссията е на мнѣние да се изхвърли: »сами не сж дали поводъ за случките«, и г. Министръ се съгласи на това. Но съмъ на мнѣние, да си останѣ, защото това предложение има съществено значение. Тука е цѣльта да се покаже, кога стражарите се освобождава отъ отговорността. Горѣ се вече изброяватъ случаите, кога се освобождаватъ, но за тоя случай не е нищо казано, това трѣба да остане.

М-ръ Каравеловъ: По долу има казано: »но ако сж употребили оръжие безъ нужда или преждевременно подлѣжатъ подъ отговорностъ предъ сѣда. Още повече отговорни сж тогава, когато сами сж дали поводъ«. За това е това дѣло изложено въ този членъ;

но ако си остане или се изхвърли, това нѣма голѣма разлика.

А. Цановъ: Азъ се съгласявамъ съ г-на Баларева, защото това ще даде поводъ на челоуѣцитѣ да бѣдѣтъ внимателни, нѣма да бѣдѣтъ повредени отъ този членъ, ако да сѣди както си е тука.

П. Станчовъ: Азъ тоже се присѣдинявамъ къмъ изказанното мнѣние на г-на Баларева, да си остане членъ 18 както си е. А както каза г. Цановъ, че трѣба тия хора да бѣдѣтъ внимателни; за това, не знай, защо комиссията иска да се изостави това предложение, което е съществена частъ на този членъ. За това съмъ на мнѣние че трѣба да си остане.

Докладчикъ: Това предложение може да се тълкува различно. Въ члена се говори за тая частъ на длѣжността на стражата, когато преслѣдва контрабанда, и при този случай може да нараняватъ или убиватъ нѣкого; а въ сѣдѣтъ може контрабандистътъ да каже, че стражата дала поводъ да се противимъ и да стане това нараняване или убиване. За това комиссията се е водила отъ това съображение и го е изхвърлила, когато е мислила, че това е доволно пояснено по долу, гдѣто се казва: »ако сѣ употребили оружје безъ нужда«, и въ такъвъ случай тѣ подлѣжатъ на наказанне.

Сукнаровъ: Азъ мисля, че трѣба да се изхвърли, защото нѣма си никакъ мѣстото, както и г. докладчикъ каза. Думитѣ: »и сами не сѣ дали поводъ«, това може да се тълкува много широко. Разбира се, че всекога, когато послѣдватъ контрабандиститѣ, тѣ даватъ поводъ. Втората алинея много по силно опредѣлява случаетѣ. За това не трѣба да се трупа законътъ съ предложения, които могатъ да произведѣтъ много повече недоразумѣния, отъ колкото ясностъ; а трѣба да ги изхвърлимъ.

Баларевъ: Тука се каза, да се изхвърлятъ, понеже долу е казано: »ако сѣ употребили оружје безъ нужда или преждевременно.« Азъ въ това предложение неவிждамъ вмѣстено това, което искатъ да изхвърлятъ. Могѣтъ да се явятъ единъ контрабандистъ и единъ стражаръ и двамата могатъ да се спрѣкатъ; но стражаритѣ могатъ да бѣдатъ виновати, че сѣ дали поводъ. Тѣ тогава трѣба, да се накажатъ. За това трѣба, да си остане това изражение. (Гласове: съгласни.)

Дюкмеджиевъ: Азъ именно заради това искахъ да кажа, че стражаритѣ ще бѣдѣтъ виновати, ако дадѣтъ поводъ и когато не е нужда. Но ако контрабандистътъ да знае, че стражаритѣ не могатъ никога да стрѣлятъ, тогава тѣ могатъ да се противятъ, догдѣто да могатъ да избѣгнатъ. Съ това могатъ да станѣтъ голѣми злоупотрѣблениа. За това желателно е, да не се ограничи, но да се каже, кога може жандармътъ да употрѣблява оружје.

Докладчикъ: Въ този раздѣлъ по горѣ въ другъ единъ членъ е казано, че само въ крайностъ стражаритѣ

могѣтъ да употрѣбляватъ оружје, подъ име хладно оружје, комиссията разбира сопа или ножъ.

Предсѣдателъ: Ако нѣма нѣкой да говори, върху членъ 18 ще питамъ. Приема ли Народното Сѣбрание въ членъ 18 да се изхвърли предложението: »сами да не сѣ дали поводъ«? (Приема се). който не приема да си дигне ржката. (Меншество.)

П. Станчевъ: Това е произволъ, напредъ трѣба да се даде на гласоподавание споредъ проекта.

М-ръ Каравеловъ: Моля, азъ се отказвамъ.

П. Станчевъ: Тогава да се откажете отъ венчко.

Предсѣдателъ: Моля г-на Станчева да не прави забѣлѣжки.

Тихчевъ: Въ членъ 12 се казва. (Чете го):

Членъ 12. Службата на стражаръ въ митницитѣ се счита за служба въ запазъ (резерва въ войска) и лицата, които се намиратъ по тия длѣжности, не подлѣжатъ на призовъ военна служба преди да се махнатъ отъ тѣхъ.

Съ това противорѣчимъ на онзи законъ, който завчера приехме за военния наборъ, гдѣто се казва, че всички българи подданици подлѣжатъ на този наборъ. И ние едва можихме да изключимъ учителитѣ за тѣзи година. Тука е рѣчь, че се счита службата на стражаритѣ въ митницитѣ за служба въ запазъ, и по долу е казано, че не подлѣжатъ на призовъ по военната служба. Преди да се махнатъ отъ митническата служба. Ще каже, че едно лице на 18 или 20 години, взето на жандармска служба когато му дойде времето за наборъ, той не може тогава да изпълнява военната повинностъ.

М-ръ Каравеловъ: Стражаритѣ на митницитѣ сѣ войска. Другитѣ държави съставятъ особенни батальони, както е на пр. въ Влашко или въ Австрия. Ние войска неупотрѣбляваме, но желателно би било да бѣдѣтъ стражаритѣ военни лица на пр. резервисти; иначе не можемъ да караме работата съ общественни жандари. Колкото що се каза, че противорѣчимъ на другитѣ закони, азъ ще кажѣ, че специалния законъ всекога надвива надъ общия законъ; иначе ако искаме да имаме жандари просто волнонаемни, то каква работа ще вършимъ съ тѣхъ? При митарствата трѣба да има по храбри хора, които да знаятъ що е караулъ и да употрѣбляватъ оружје. Нашата граница е доста голѣма, и ние трѣба да я вардимъ, за да не се прави контрабанда. За това трѣба да вземемъ хора военни, защото и въ другитѣ мѣста се вардятъ границитѣ съ войска.

М-ръ Тишевъ: Къмъ това, което каза г. Министръ на Финанситѣ, ще прибави, че отъ думата »призивъ на военна служба« не се разбира наборъ. Подъ наборъ се разбира да се взематъ лица първий пѣтъ на военна служба; а призивъ е онова, когато отпустнати солдати се викатъ нѣколко дена или недѣли, да се учатъ въ войската и да правятъ упражнениа. Заради това мисля, че това трѣба да остане, защото въ сѣщия законопроектъ има членъ, който казва, че всички служащи на прави

телствена служба се изключаватъ отъ призивъ. Тогава когато се свикватъ запазни войски, хората които сж на служба, не се повикватъ на учение.

Тихчевъ: Наистина, г. Министръ на Финанситѣ говори, че тия, които сж вземени жандари могатъ да бжджтъ изключени отъ войската повинностъ, когато г. Министръ на Вътрѣшнитѣ Работи казва, че тѣзи, които сж жандари, ще бжджтъ само въ запазъ, т. е. тѣзи, които сж излѣли отъ войската повинностъ и станаха жандари, ако е за тѣзи, азъ го приемамъ.

М-ръ Каравеловъ: Азъ никога не съмъ казвалъ, че се изключватъ отъ военната служба, но наистина че трѣба да познаватъ военната служба, за да знаятъ да владѣятъ съ оръжия, като предполагатъ, че тѣ сж били войскари.

Тихчевъ: Приемамъ разяснението на г. Министра на Финанситѣ. (Веселостъ.)

Предсѣдателъ: Има ли нѣкой да говори? (Гласове: нѣма.) Тогава давамъ на гласоподаване. Приема ли Народното Сѣбрание раздѣлъ 2-й съ заблѣжкитѣ на комисията и съ поправкитѣ, които станаха при разискването и се приеха тука? (Гласове: приема.) Който приема да си дигне ржката. (Болшинство.)

Докладчикъ: (Чете.)

РАЗДѢЛЪ III.

За дѣйствиата на митарственнитѣ учреждения при вземанieto мито отъ стокитѣ.

ГЛАВА I.

Общи правила.

Чл. 23. Притежателитѣ на стокитѣ, както и всѣкий корабленачалникъ, гимиджия и коларъ (кираджия) съ стока, щомъ пристигне въ митницитѣ, длженъ е да постѣпва съобразно съ митарственнитѣ постановления и да исплва всѣкитѣ законни желания на митницата. Пазиането на това правило е задължително и за агентитѣ на параходнитѣ общества и на желѣзнитѣ пѣтици.

Чл. 24. Притежателитѣ на прекарванитѣ презъ митарственнитѣ учреждения стоки, или тѣхнитѣ пълномощници сж задължени да обяватъ стокитѣ си писмено, на български езикъ, върху бланки получавани отъ тия учреждения, по опредѣлената форма.

Чл. 25. Исклучение правитѣ, отъ изложеното въ предидущий членъ правило, слѣдующитѣ:

а) всѣкитѣ предмѣти, които пѣтницитѣ носятъ съ себе си кога идатъ отъ външ границата, макаръ и да сж даже стоки за продажъ, но на които количество е такова, щото митото имъ да не надминува 25 лева;

б) вноснитѣ и износни стоки, които прекарватъ пограничнитѣ жпѣли, за сума на която митото не е повече отъ 25 лева.

Всѣчки горѣпоменати предмѣти се обявяватъ устно, и се записватъ въ книгата, по установената форма.

Чл. 26. За всѣкий листъ употребенъ за написване на обявлението се взема гербовъ данѣкъ, а размѣра и способа на вземанieto на тоя данѣкъ се опредѣлява отъ общия уставъ за гербовитѣ сборове въ Княжеството.

Чл. 27. Обявлението на стокитѣ трѣба да съдържа свѣдѣния за количеството, качеството и цѣната на стокитѣ, които се намиратъ въ колетитѣ, за числото на сжщитѣ колетѣ, за номерата и знаковетѣ (маркитѣ), подъ които сж тѣ заблѣзани и за времето на подаването на обявлението съ подписа на обявителя.

Теглото, мѣрката и броя на всѣкитѣ стоки трѣба да сж показани въ обявлението съгласно съ онова, което е установено за пресмѣтанне на митото. Качеството на стокитѣ се показва съобразно съ наименованитѣ имъ по тарифата, а стокитѣ не наименовани въ тарифата се показватъ съобразно съ общепотребителното имъ наименование въ търговията, а цѣната на стокитѣ се показва въ левове.

Чл. 28. Ако притежателя на стоката (или негова пълномощникъ) не знае българския езикъ, или сж безграмотенъ, тѣ сж длжни тогава да повѣрятъ съставяннето на обявлението на кого и да е другия, по тѣхния изборъ; но ако никому не възложатъ това, то обявлението съставлява сжщата митница споредъ словата на притежателя на стокитѣ, или на основание на представенитѣ отъ него писма; показването дадено по такъвъ начинъ отъ притежателя на стокитѣ, и подписано отъ него, или засвидѣтелствовано по други начинъ, го обвързва тъй сжщо, както и собственоръчно написаното обявление.

Чл. 29. Ако слѣдъ подписването на обявлението, преди зачеванieto на преглѣждане, обявителя заблѣжп, че е направилъ грѣшка въ наименованieto на стоката или въ показването на мѣрката, теглото или броя, то онъ има право въ течение на 24 часа отъ времето на подаването обявление, да заяви на митницата въ какво именно се заключава грѣшката. За подобно заявлението се направя отъ управителя на митницата, не забавно, съотсвѣтствена блѣжка на сжщото обявление.

Чл. 30. Не се позволява отварянieto на колетитѣ, преди да се пристѣпи къмъ преглѣжданieto на стокитѣ.

Чл. 31. Къмъ преглѣжданieto се пристѣпва слѣдъ 24 часа отъ подаването обявление и въ присѣствие на обявителя; ако обаче обявителя се помоли да стане преглѣжданieto по скоро, то митницата исплва тая негова молба, като вземе отъ него подписа върху сжщото обявление, че той не желае да се воспользува отъ срока, който му се предоставява за поправанieto грѣшкитѣ въ обявлението.

Чл. 32. Кога става преглѣжданieto между търговцитѣ се пазѣ редъ, споредъ времето на подаването на обявлението. Когато чиновницитѣ, които преглѣждатъ стокитѣ, пристѣпятъ къмъ преглѣжданieto на едно обявление, нѣматъ право да го прекъсватъ и да напуцатъ работата си и да престѣпятъ къмъ преглѣжданieto на друго обявление, преди свършването му.

Чл. 33. Преглѣдвачитѣ сж длжни да се увѣрятъ че, въ числото на обявенитѣ стоки, не се намиратъ запрѣтени за внасяние или изнасяние стоки и да узнаятъ качеството и количеството на обявенитѣ.

Чл. 34. При преглѣдването на голѣми партиди отъ однородна стока, ако нѣколко, по въ всѣкий случай не по малко отъ десетата частъ на всѣкитѣ колетѣ, се видятъ напълно съгласни съ обявлението по качество и количество и търговеца е представилъ първообразната фактура на стокитѣ, въ такъвъ случай стоката, която се намѣрва въ всѣкитѣ други колетѣ, може да се не преглѣдва подробно, и митото имъ се взема съгласно съ обявлението; въ противенъ случай всичката стока безъ исклучение подлѣжи на подробно преглѣждане.

Чл. 35. Безъ преглѣждане въобще и до когато не се е заплатило надлѣжното мито, митницитѣ нѣматъ право да пропуцатъ никакви стоки, ако за това нѣма особно разрѣшение отъ по високата властъ, споредъ установления редъ.

Чл. 36. Мито на стокитѣ се заплаща споредъ, показванieto на обявителя, за качеството и количеството имъ, съ исклучение на случаетѣ предидѣщи отъ по дожитѣ 37—38 членове.

Чл. 37. Ако при приглѣжданieto се издѣри, че стока обложена съ по голѣмо мито, е нарѣчена въ обявлението съ име на стока, която плаща по малко мито, то за такава стока се вземе двойно дѣйствителното споредъ тарифата мито; но при това сто-

китъ нарѣчени съ названия, които не се намиратъ въ тарифата, и за качеството на които не може да има съмнѣние, или съ названия на други однородни съ тѣхъ стоки, обложени съ еднакво мито, то тѣ не подлѣжатъ на штрафно мито.

Чл. 38. Ако обаче стоката е обявена въ по малко количество отъ дѣйствителното, то за намѣрената повече стока отъ колкото въ обявлението, се взема тройно мито.

Чл. 39. Исклучения отъ установенитѣ правила въ чл. 37 и 38 сж слѣдующитѣ:

1) стокитѣ, които пристигатъ въ митницата насипани безъ никакви обвивки и обвързки, за които въ всѣкий случай се взема обикновенното мито, споредъ показаното при преглѣждането качество и количество;

2) воднитѣ стоки (течности), които съхнатъ и текатъ, т. е., които се носятъ исклучително въ дървени сѣдове, за тия послѣдни стоки се взема штрафно мито само въ онзи случай, когато качеството имъ е показано въ обявлението по просто.

Чл. 40. Ако при преглѣждането на колетитѣ, палѣзатъ между обявенитѣ стоки такива, които никакъ не сж показани въ обявлението, то тѣ се конфискуватъ.

Чл. 41. Ако при преглѣждането се издири, че въ сѣдѣжитѣ, буретата, куфаритѣ и депогитѣ сж направени двойни дѣна, или двойни страни, въ които сж скрити стоки, за да не се плаща за тѣхъ мито, то такъвъ видъ стоки се конфискуватъ, и имъ се взема двойно установеното по тарифата мито.

Чл. 42. Запрѣтенитѣ по тарифата стоки, ако сж нарѣчени въ обявлението съ общо употребителното имъ название, дозволено е да се изнасятъ на ново извѣтъ границата, (или въ Княжеството, безъ никакво наказание;) ако обаче тѣ сж обявени подъ наименованието на друга стока дозволена за внасяние или никакъ не сж обявени, то тѣ се конфискуватъ, а ако при това се намѣрятъ скрити въ показанитѣ отъ предишния членъ мѣста, то освѣтъ конфискацията, като штрафъ се взема двойната цѣна на тия стоки.

Чл. 43. Ако митницата не се наплати на пълно, по погрѣшка, за слѣдующето отъ търговеца мито на стоката или за други сборове, то търговеца е длъженъ да заплати не доплатеното, ако митницата го поиска преди истичането на една година, отъ дѣни на съвършенното очистване съ мито на обявлението въ което се е издирило недоплащането; а послѣ изминуването на тоя срокъ всяка недоплата пада върху виновнитѣ въ това чиновници.

Чл. 44. Въ случай на предплатата, повечето взети пари трѣба да се връщатъ на търговцитѣ, безъ да се чака да подаватъ за това прошение, съ това условие, че ако предплатата на митото не надминува 100 лева, то тя се връща отъ самитѣ митници, въ распорѣждането на които се отвара по тоя предмѣтъ особенъ кредитъ; ако обаче предплатата съставлява сума по голѣма отъ 100 лева, то митницитѣ за връщането ѝ се отправятъ до Министра на Финанситѣ. Връщането предплати на горѣизложенитѣ основания се допушта само въ течението на една година, отъ дѣни на заплащането имъ. Като измине тоя срокъ, не се приематъ никакви прошения за връщане на предплатено мито.

Чл. 45. За да се установи еднообразното вземане мито отъ стокитѣ обложени по стойността (ad Valorem), ще се състави единъ общъ цѣнорасписъ отъ компетентни лица. Изнамѣрванитѣ способъ за събиране на свѣдѣния за сѣществующитѣ цѣни, както и уплътването къмъ правила относящи се до изработването на казания цѣнорасписъ, възлага се на Министра на Финанситѣ.

Чл. 46. Въ случай когато установеното оцѣнение споредъ поменхтия въ предишния членъ цѣнорасписъ, се намѣри отъ обявителя на вноснитѣ стоки не позволително за него, то митото на стокитѣ, по желанието му засвидѣтелствовано писмено въ самото обявление, се взема въ натура, съ упаване на изложенитѣ въ по долния членъ правила. Митницата продава въ публично над-

даване отдѣлената за мито частъ на стокитѣ, и събраната сума, като се наплатятъ равнискитѣ за публикуването на продажбата и като се даде щото се пада на обявителя, остатѣка се записва като мито:

а) ако сж стокитѣ однородни и съ еднакви цѣни, по сж отъ разни видове, то митото въ натура се отдѣля въ размѣръ на 8% отдѣлно отъ всѣкий видъ;

б) ако стокитѣ сж однородни и съ разни цѣни, то тѣ се оцѣняватъ всяко отдѣлно и митницата има право да вземе по своето усмотрѣние, тая или оная стока въ количеството на 8% отъ общата стойностъ на стокитѣ. Ако тая отстъпка става отъ нѣколко вида стоки, то съ тѣхъ се постѣхва по чл. 1;

в) стокитѣ, митото на които не може да бѣде отдѣлено въ натура, по причина на тѣхната недѣлимостъ както: машинитѣ, експажитѣ (колата), клавицитѣ и т. н., въ ония случаи, когато притежателя не е съгласенъ съ направеното отъ митницата оцѣнение, могатъ да се отстъпватъ на митницата, като се заплати на притежателя цѣната на стокитѣ, опредѣлена споредъ преглѣждането съ снимание (шконтъ) на 10%;

г) когато стокитѣ сж донесени съ подрядъ (таинъ) за правителственитѣ учреждения и обявителя имъ желае да заплати митото имъ, като взема за основание на пресмѣтнуването му цѣнитѣ установени съ контракти за подрядъ (таина), то митницата нѣма право да отхвърли означеното му искание;

д) когато стока, която е претърпѣла авария, по желанието на притежателя и се продава съ публично наддаване, митото се взема отъ събраната чрезъ продажта сума.

Чл. 47. Въпроса, за вземане двойно и тройно мито отъ неправилно обявени стоки, рѣшава се окончателно отъ самата митница, въ ония случаи когато суммата на штрафното мито въ митницитѣ отъ 1-й и 2-й класъ не надминува 100 лева; а въ третокласнитѣ и четворткласнитѣ митници 25 лева; но ако тая сума е по голѣма, то рѣшението на означения въпросъ се възлага на Министра на Финанситѣ по представеніе на митницитѣ.

Забѣлѣжка. Дѣлопроизводството по конфискационната частъ е изложено по долу въ 235—269 членове.

Чл. 48. Когато се представятъ на Министра на Финанситѣ показанитѣ въ предишния членъ дѣла, както и всичкитѣ дѣла за които мѣстията на митарственитѣ чиновници върху приспособленіето на стоката къмъ тарифата и цѣнорасписа сж противоположни, митницитѣ сж длъжни да прилагатъ образци отъ стокитѣ, за които става препирни. Тия образци се предаватъ отъ Министра на Финанситѣ за размотрѣніето на особин комиссии, състоящи отъ представители на търговско съсловие, отъ по високитѣ чиновници на митницитѣ и отъ други лица, които проумѣватъ отъ стоки за разрѣшение на распрата. Подобнитѣ комиссии се събиратъ периодически въ по значителнитѣ търговски центрове; тѣхнитѣ рѣшения за приспособленіето на стокитѣ не могатъ да се измѣнятъ, и се съобщаватъ за ръководство на всичкитѣ митарствени учреждения по Княжеството.

Чл. 49. Способа за назначение членове въ комиссиата на експертитѣ (опитнитѣ), срокове за свикването на тия комиссии, възнагражденіето което се полага отъ хазната на членоветѣ имъ за тѣхнитѣ трудове и реда на преглѣждането дѣлата отъ комисии по митарственната частъ, се възлага на най близкото усмотрѣние на Министра на Финанситѣ.

Чл. 50. Стокитѣ, които подлѣжатъ на препирни, се отпущатъ отъ митницата като се заплати за тѣхъ мито въ предложенния отъ митницата размѣръ, а за плащането на штрафовѣтъ, които се налагатъ за неправилно обявление, се взема отъ притежателя на стокитѣ расписка. Ако се случи да произлѣзе распра между митарственитѣ чиновници върху приспособленіето на стоката, митото се взема по най голѣмий размѣръ. Предплатитѣ, които послѣ излѣзатъ на лице, се връщатъ на притежателя на стокитѣ, отъ

сжцитѣ митници за всяка сума отъ предназначения за тоя предметъ кредитъ.

Чл. 51. Обявленията на стокитѣ въ нѣкой случай не се връщатъ на търговцитѣ, които сж ги подали, а оставатъ да се навятъ въ дѣлата на митницата.

Въ тѣзи глава комиссията е направила тоже малки измѣнения. Въ членъ 35 гдѣто е казано: «Отъ по високата власть» го измѣнила «ако за това особено разрешение отъ Министра на Финанситѣ.

Председателъ: Приема ли Н. Събраине поправката на комиссията, която е направила въ членъ 35? (Приема се.)

Докладчикъ: Въ членъ 44 гдѣто се казва 100 лева да се направи поне 150 лева; защото често се случаватъ, че търговеца предплаща въ лири или полуимперияли, тогава числото напр. 5 пола надминува веѣкога 100 лева, тогава по тѣзи причина комиссията намѣри за добръ да се направи поне 150 лева.

П. Станчовъ: Г-нъ Министръ какъ мисли?

М-ръ Каравеловъ: Азъ мисля, че това е маловажно измѣнение, било 100 лева било 150, всичко е едно. Работа е да се върнатъ паритѣ на хората, било чрезъ Министерството, или чрезъ митницитѣ.

Председателъ: който приема това предложение т. е. 150 лева да си дигне ржката. (Меншество.) Остава 100.

Докладчикъ: Въ членъ 46 първа алинея вмѣсто »съ опасванието изложенитѣ въ по долний членъ правила« комиссията е казала »на изложенитѣ по доло правила«.

М-ръ Каравеловъ: Съгласявамъ се.

Недѣлковичъ: Азъ тука нищо не разбирамъ. Въ чл. 46 3-та забѣлжка, гдѣто е казано »когато митницитѣ не сж съгласяватъ« ще ли се купуватъ отъ митницата стокитѣ на търговеца?

Докладчикъ: Пунктъ вторий отъ тѣзи бѣлѣжка казва: (чете го:) комиссията е прибавила и това: »но ако на публичниятъ търгъ стоката се продаде съ по долния цѣна, то чиновникътъ, който оцѣнявалъ заплаща горницата, комиссията, когато е турила това прибавление е взела въ съображение слѣдующето: стокитѣ, отъ които се взима въ натура и които сж изчисленн отъ първото предложение въ 2-й пунктъ, тогава митницата ще да взима 8 %; но въ 3-й пунктъ като се казва за такива стоки, както екипажи, кола клавири и др. подобни, то комиссията е мислила, че такива стоки митницата ще ги заплаща съ свои пари и ще ги взема за своя стока, щомъ не може да се погоди съ притежателя; и комиссията е мислила, че чиновникитѣ могатъ по капризии едни подобни стоки като напр. единъ клавиръ, който струва 100 жълтици да го оцѣнятъ 70 или 80 жълтици и търговеца отетжва този клавиръ за 80 жълтици. Когато пъкъ при продажбата въ публичниятъ търгъ не излѣзе повече отъ 40 — 50 жълтици, то въ такъвъ случай правителството може да има значителна загуба; за това комиссията мисли да се прибави още това, че

разликата между приетата сума на публичниятъ търгъ, и между горнията цѣна трѣба да заплаща митарственний чиновникъ, който я оцѣнява.

М-ръ Каравеловъ: Това е неудобно. Азъ мисля, че трѣба да се каже отъ цѣната, която е обозначилъ търговецътъ, а не отъ цѣната, която е обозначилъ чиновникътъ; защото дѣйствително има рискъ чиновникътъ, който може да продаде по такъвъ случай стоката и да внесе паритѣ; но той ще е длъженъ тогава да внесе по оная цѣна, по която се е съгласилъ търговица, а не по оная, която е искалъ той. Другояче чиновникитѣ не ще оцѣняватъ повече, отъ колкото търговецътъ е обозначилъ цѣната; за това ако не добие тѣзи пари, за които се е съгласилъ търговеца, то тѣхъ да внесе и за тѣхъ да е отговоренъ.

Симидовъ: Тука само за тѣзи стоки се говори като за машини кола и пр. отъ които не може да се вземе 8-та часть; но азъ мисля, че за всичкитѣ стоки гдѣто търговеца и чиновника не могатъ да се съгласятъ да става така: напр. търговеца обявява, че неговата стока струва 20 гроша, а митарственний чиновникъ я оцѣнява за 30 гроша, и ако се продаде на публиченъ търгъ за 18 гроша, то споредъ както казва г-нъ Министръ, двата гроша да плати митарственний чиновникъ; но азъ мисля това да става съ всичкитѣ стоки каквито и да сж тѣ. Щомъ не се допълни сжщата цѣна, която търговеца заявява, тогава да плаща чиновника.

М-ръ Каравеловъ: Азъ съмъ съгласенъ съ васъ да бжде тая цѣна опредѣлена по която се съгласява търговица; той може да се излѣже да оцѣни една стока за 30 гроша а търговеца за 20 гр. и като се продаде на публиченъ търгъ и се получи за нея 18 гроша, то трѣба да допълни двата гроша, а не 12 гро. защото иначе нѣмаме никаква гаранция отъ чиновника и отнемаме му правото да оцѣнява.

Докладчикъ: Г-нъ Симидовъ пита, да ли това право се отнася къмъ всичкитѣ стоки или само къмъ тия, които сж не дѣлими. Комиссията е на мнѣние, да става това само за онѣзи стоки, които сж не дѣлими защото тамъ не може да се вземе 8 % въ натура. Слѣдователно тука е рѣчь само за ония стоки, които не могатъ да се дѣлятъ и митницата е принудена да ги купи; заради това комиссията е на мнѣние, че за кола клавири, екипажи и пр. отъ които не може да се вземе една часть да се постъпва така както казахме по горѣ.

Калчо Симеоновъ: Въ 5-й пунктъ на чл. 46 се казва (Чете го.) »авария е повреда и азъ съмъ на мнѣние да се замѣни това съ думата »повреждение«.

М-ръ Каравеловъ: Азъ мисля, че търговскитѣ термини да ги оставимъ.

А. Цановъ: Поменж се, че трѣба да се взиматъ цѣнитѣ, които търговцитѣ даватъ. Азъ въ София отъ веѣка страна съмъ слушалъ, че никога чиновникитѣ не

гледатъ оцѣнения, които имъ даватъ търговцитѣ и заради това, тѣ много негодуватъ противъ тѣзи постѣпки.

М-ръ Каравеловъ: Негодованието е свършено напрасно, първо въ всичкитѣ конвенции съ Европейскитѣ Сили има опредѣлени тарифи и ние щемъ не щемъ сме подчинени на тѣхъ. Така е казано напр. за французскитѣ свѣщи, че трѣба да взимаме толкова, а за други е казано, че ще се взима *ad valorem*. Тамъ гдѣто е казано *ad valorem*, тарифитѣ прави Министерството, и че търговцитѣ не сж задоволни, това се разбира; защото всѣкога искатъ по малко да плащатъ и за тѣхъ е всѣкога по добро ако плащатъ по малко, и ако нитаме ние търговцитѣ, то ще прокопсеме хубаво.

Симидовъ: Въ отговоръ на г-на докладчика, че комиссията била на мнѣние само за оцѣни стоки, отъ които не може да се вземе 8-та частъ, само за тѣхъ да отговарятъ митарствениитѣ чиновници нямъ да кажа, че това трѣба да се взима на всичкитѣ стоки; защото може чиновника, като не се съгласи съ търговеца да исхвърли стоката и да вземе 8-та частъ. По продажбата митницата може да загуби, а управителя малко го е грижа око губи хазната. Въ турското време за всичкитѣ стоки, които е взималъ чиновникътъ, отговоренъ е билъ той.

М-ръ Каравеловъ: Съгласенъ съмъ да допустнемъ това, че отъ цѣната обявена отъ търговеца, ако не се съгласи чиновника, тогава е виноватъ послѣднийтъ и трѣба да плати; но трѣба да се редактира по ясно статията. Както казахъ, азъ съмъ съгласенъ, но ако да се продаде стоката по ефтино трѣба да допълни митницата каквато и да е стока; но не по цѣната, която нека да вземе митничара.

Докладчикъ: Върху този членъ азъ забѣлѣждамъ това, че трѣба да се исхвърли словото «машини» понеже завчера се прне, че всѣкакъвъ видъ машини ще се освобождаватъ.

М-ръ Каравеловъ: Оставете тѣзи думи. Ние не сме опредѣлили словото «машини», защото словото «машини» е еластично.

А. Цановъ: Азъ мисля, че търговцитѣ по нѣкога иматъ право да се оплакватъ. Азъ зная, единъ човекъ бѣжанецъ отъ Джумая купилъ само една машина за мленье и когато дойде на митницата, оцѣняватъ му я за 10 лири. Той увѣрява чиновника, че я купилъ за 5 $\frac{1}{2}$ лири, но чиновникътъ най послѣ я оцѣнилъ за 8 лири. Знаемъ г-да, че машинитѣ за шиене не сж толкова скъпи; за това нѣкой чловѣци, когато се оплакватъ иматъ причина да се оплакватъ.

Марко Вълчовъ: Безъ тарифи стоки, които се внасятъ, гдѣто не може да се спогоди чиновника съ търговеца за цѣната, и търговеца тогава е принуденъ да дава тарифа «Аниъ» и паритѣ не се взиматъ, които търговица бѣше обявилъ, че ще плати; то чиновникътъ става причина да изгуби хазната.

Предсѣдатель: Понеже отъ комиссията се внесе една поправка, моля г-на докладчика да я прочете.

Докладчикъ: (Чете) още единъ пътъ поправката на комиссията.

М-ръ Каравеловъ: Азъ нѣмамъ нищо противъ тѣзи забѣлѣжка; но азъ желая да се хваща по цѣната, която е искалъ да заплати търговеца.

Савва Ивановъ: Търговеца ако е искалъ да плаща за 100 пола, чиновника пъкъ е искалъ за 150 пола, то ако се продаде на търгъ за 120 пола, то 30 тѣхъ отъ гдѣ ще ги търси?

М-ръ Каравеловъ: Ако се продаде за 50 пола, тогава трѣба митницата да доплати до 100 пола.

Симидовъ: Азъ пакъ казвамъ да се приеме за всичкитѣ стоки, а не само за машини, защото митарствениитѣ управители може да прави такива работи за инатъ; за това трѣба да бѣди за всичкитѣ стоки.

Докладчикъ: Азъ мисля, че това е работа на Н. Събрание да приема едно предложение или друго. Комиссията обаче не е била на мнѣние да наложи една такава отговорностъ на оцѣнителя. Може да се вземе нѣщо отъ стока, слѣдователно хазната нѣма какво да губи. Ако единъ търговецъ донесе 8 бали стока, за цѣнитѣ на които не може да се спогоди съ оцѣнителя, като той иска да се хванатъ стокитѣ на по долна цѣна, а оцѣнители не склонява, тогава митницата взема единъ балъ отъ стоката; а съ това хазната нѣма да губи.

М-ръ Каравеловъ: Азъ нѣмамъ нищо противъ поправката на г-на Симидова, само ще кажа, че трѣба да се взематъ цѣнитѣ показани отъ търговцитѣ, а не ония предложени отъ оцѣнителя.

Паничерски: Г-нъ Савва Ивановъ приведе единъ примѣръ: ако търговцитѣ казватъ, че стокитѣ имъ струватъ 100 пола, а оцѣнителя казва 150, то подирѣ митницата купува стокитѣ за 150 пола. Обаче ако, като се даде на публиченъ търгъ стоката и се получи за нея само 96 пола, то не достоящитѣ 4 пола доплаща оцѣнителя. По останалата разлика отъ 50 пола повече, тѣ гдѣ ще отидатъ? За това мнѣнието на комиссията е умѣстно и трѣба да се приеме

М-ръ Каравеловъ: Ако се приеме това, тогава каквато цѣна обявятъ търговцитѣ, ще каже оцѣнителътъ: «съгласенъ съмъ.» Азъ ви увѣрявамъ, че по тоя начинъ ще имате единъ милионъ дефицитъ. Азъ бихъ желалъ да гарантиратъ търговцитѣ и ако не се иска отъ митницата да доплаща, тогава тя всѣкога ще предлага на търговцитѣ твърди голѣми цѣни. Предложението на г-на Симидова си има мѣстото, но ако допустнемъ онова, което предлага г-нъ Савва Ивановъ, тогава търговцитѣ могатъ да показватъ цѣни каквито имъ изнася.

Савва Ивановъ: Въ такъвъ случай митницата може да вика една комиссия.

М-ръ Каравеловъ: Тогава отъ заранъ до вечеръ митницата ще се занимава съ комиссията. Азъ ви ка-

захъ, че единъ милионъ франка ще имате по малко, ако приемете предложението на г-на Савва Иванова. Всекий търговецъ ще иска тогава комиссия да се състави и ако дойдатъ на митницата изведнажъ 50 души търговци, то всекий търговецъ ще иска комиссия, която пакъ ще състои отъ търговци, тогава никога не се свършва работата. Ако допустнемъ да се съставятъ комиссии, то знайте че всички ще повърятъ пакъ на търговци комиссари да оцѣняватъ.

Баларевъ: Въпросътъ е твърдъ ясенъ. Когато стане стѣлкновение между управителя на митницата и притежателя на стоката, то управителя може да каже по висока цѣна, а търговеца ще каже толкова ми струва, за това вземи или 8% или вземи митото въ натура. Ако стоката струва повече, то търговеца не ще даде митото въ натура.

М-ръ Каравеловъ: Завчера се говори за покровителството на туземната промишленность. Ние не можемъ да увеличаваме гюмрюктъ. Но Българското Събрание иска да добива още два пѣти повече. Ние трѣба да допускаме да се оцѣнява колкото може по сжжно, защото търговцитѣ не плащатъ отъ свои джебъ, а народътъ плаща. А тука се прави такова предложение, съ което карае митницитѣ да сж користи за търговцитѣ. Тогава какво ще излѣзе?

Симидовъ: Тука се говори за чл. 46 ако се приеме както каза г-нъ предговорившия, тогава митницата ще стане да оцѣнява както иска, а търговцитѣ ще се намѣрятъ въ голѣмо затруднение. Препирнитѣ между управителя на митницата и търговцитѣ ще ставатъ именно за тѣзи стоки, които управителя не познава. Митниятъ управителъ ще иска повече, а търговецътъ ще дава колкото може. Щомъ управителътъ не приеме, тогава търговецътъ трѣба да му даде стоката. Ако се продаде тжзи стока на публиченъ търгъ и се получи по малко за нея отъ колкото е оцѣнена, тогава управителътъ ще допълни недостатъка. Това ако не споменемъ въ закона, тогава ще има произволъ отъ страна на митарственнитѣ чиновници.

М-ръ Каравеловъ: Търговцитѣ нѣма да се боятъ отъ това; тѣ се боятъ отъ контрабанда и отъ различнитѣ оцѣнения на разнитѣ митници. Но тука има членъ, че тѣ се гарантиратъ, като се направятъ тарифи и общи оцѣнки. Щомъ обаче допустимъ това, което предлагатъ нѣкои г-да, то вървайте, че ще имаме единъ милионъ франка по малко печала.

Дюкмеджиевъ: Азъ съмъ на мнѣние, че трѣба да се приеме предложението на г-на М-ра на Финанситѣ. Разумѣва се всекога чиновникътъ ще желае ползата на хазната; но когато търговецътъ знае, че има едно такова постановление, т. е. че оцѣнената стока като се продаде на публиченъ търгъ, ако не може да допълни изискуемата сума, споредъ оцѣнението на управителя, недостатъка той — управителътъ — допълнява, то онъ ще добива такава сила, щото всекога ще казва, че струва по

малко, за да обори управителя въ неговитѣ оцѣнки. За ради това само по тая цѣна, която предлага търговеца, а не по оная, която предлага управителя, трѣба да се допълнява отъ управителя, ако слѣдъ публичната продажба се продаде за по малко. Истина управителътъ може би да каже 200 фр. че струва една стока, когато тя струва 100 фр., но той казва това въ интересъ на хазната.

Сукнаровъ: Доста много се говори върху това поправление и добавката на комиссията. Азъ мисля, че време е вече да се прекрати. За това съставихъ една форма, по която трѣба да се приеме това така: (Чете:)

„Но ако на публичниятъ търгъ таквизи стоки се продаждъ по долу отъ послѣдната цѣна, която е била обявена отъ търговеца, то разликата между показаната отъ търговеца цѣна и взета отъ публичния търгъ сума заплаща чиновника (оцѣнителъ) при Митницата.“

М-ръ Каравеловъ: И тримата отговарятъ: управителътъ, оцѣнителътъ и секретарътъ.

Сукнаровъ: Азъ поправихъ: »отговарятъ служащитѣ«.

Предсѣдателъ: Приема ли Н. Събрание поправката отъ г-на Сукнарова? (Приема.)

Недѣлковичъ: Азъ има да кажа върху 24 чл., като желая да зная трѣба ли търговецътъ, които изнася или внася стоки, за които не се взима мито, да прави обявление?

М-ръ Каравеловъ: Непремѣнно трѣба, защото той не може да премине отъ друго мѣсто, освѣтъ гдѣто има пунктове.

Недѣлковичъ: Азъ съмъ съгласенъ, че трѣба да минаватъ презъ пунктоветѣ, но за стокитѣ, които не плащатъ мито мисля, че трѣба да се каже въ чл. 23 че »всички предмети се явяватъ устно и се записватъ въ опредѣлена форма.« Съ това ще се избѣгнатъ голѣмитѣ формалности при правянието обявление.

Андрей Цановъ: Върху сжщитѣ §§ 24 и 25 има да питамъ: какво ще стане съ онѣзи стоки, които се испращатъ съ пощата, за които нѣма тарифа, затворени сж въ ковчегъ и не могатъ да се разгледватъ? Тогава може една стока да стои тамъ мѣсець дена.

М-ръ Каравеловъ: Не зная за каква тарифа се говори; вѣроятно за фактура. Но не може да се разбира, че търговцитѣ дѣйствуватъ безъ фактура. Има едно примѣчание гдѣто се говори за Сърбия; а именно 52 чл. гдѣто се казва, че трѣба да се представя фактура, но тя не е задължителна за мѣстнитѣ произведения на Ромѣния и Сърбия. Второ гдѣто каза г-нъ Цановъ, че нѣкои стоки се получаватъ по пощата и не се знае какво има вътрѣ, това е съвършено друго нѣщо, за което се говори на друго мѣсто.

А. Цановъ: Азъ имамъ напр. единъ приятелъ въ Пловдивъ, който иска да ми подари нѣщо за Рождество Христово; той не иска да напише на ковчезето колко струва, а го праща тѣй. Какъ ще стане съ това нѣщо?

М-ръ Каравеловъ: (Чете забълбжката на чл. 52.) За това не се иска фактура, напр. за единъ шаякъ отъ Румелия. Фактура се иска на дунавскитъ пристанища и на Варна и ако се не знае какво има вътрѣ, ще се отвори сжджжтъ.

Недѣлковичъ: Азъ желая, щото моята забълбжка да се вземе въ внимание и подиръ думитъ 25 лева да се каже: »отъ всички стоки, за които нѣма да се плаща мито, се обявява устно и се записва въ книгата по установената форма.«

М-ръ Каравеловъ: Малка формалностъ трѣба да има при такива предмѣти, които се каратъ като багажъ и въ това отношение нѣма нужда да се забълбзва въ устава. Тия работи ставатъ съ особни распореджания и всѣкога можтъ да се исправятъ.

Предсѣдателъ: Приема ли Н. Събрание забълбжката на г-на Недѣлковича? (Не приема.) Който приема да си дигне ржката. (Двама дигатъ.)

Тихчевъ: Азъ има да кажа на г-на Министра на Финанситъ, какъ глѣдамъ на тѣзи рѣшения на митницата споредъ чл. 47., които се представятъ на окончателно рѣшение на г-на М-ра на Финанситъ. Въ чл. 47 се казва: (чете)

Въпроса за вземане двойно и тройно мито отъ неправилно обявени стоки, рѣшава се окончателно отъ самата митница, въ ония случаи, когато суммата на празното мито въ митницитъ отъ 1 и 2 класъ не надминува 100 лева; а въ третокласнитъ и четвѣрокласнитъ митници 25 лева; но ако тая сумма е по голѣма, то рѣшението на означения въпросъ се възлага на Мин. на Финанситъ по представление на митницитъ.

Азъ глѣдахъ цѣлото дѣлопроизводство отъ чл. 265 до 269 по сжщия уставъ, но не зная какво ще стане по нататъкъ, ако нѣкой частно би искалъ да се оплаче на нѣкой сждъ.

М-ръ Каравеловъ: Щомъ едно распоряжение е станало на основание на закона, то е възможно да се оплачатъ и всичкитъ подданици безъ да получатъ нѣщо. Ако хванемъ напр. да събираме данъцитъ чрезъ сжда, тогазъ вѣрвамъ, че всички подданици ще отидатъ да се сждятъ. За това именно Нар. Събрание има право да предписва законитъ, а полицията да изпълнява рѣшенията. Може просто да се покаже уставътъ на оногава, който иска да се сжди и работата е свършена.

Докладчикъ: Комиссията нѣма никаква друга забълбжка върху тая глава.

Тихчевъ: По нататъкъ има казано, че когато иностранны подданици внасятъ стоки и когато става рѣшение отъ митницата, то тѣ иматъ срокъ 25 дѣня да се оплачатъ и рѣшението може да се разглѣда изново. Защо не е казано това и за българскитъ подданици? Ако се дава това право само на чуждитъ подданици, то ще има лоши слѣдствия. Ако допустимъ да издаватъ такива постановления, лица които се интересуватъ, както що допустнахме на митницитъ; това ще каже да приеспособимъ баснята на вълка и ягнето. Тука трѣба да

дойде и едно трето лице да слуша и двѣтъ страни и тогава може да се познае, кой е пострадалъ.

Докладчикъ: Азъ мисля, че забълбжката на г-на Тихчева и неговото исканне не се знае какъ се разбира. Този членъ се отнася повече къмъ членоветъ отъ 235 до 269, гдѣто се казва: кога и какъ ще ставатъ разискванията. Въ тѣзи членове тоже се казва какъ става дѣлопроизводството, когато нѣкой не е благодаренъ отъ рѣшението; а този членъ се ограничава въ това, че митницитъ отъ 1 и 2 класъ можтъ да рѣшаватъ до 100 лева, а 3 и 4-й класъ до 25; но ако суммата е по голѣма тогава рѣшението се възлага на Мин. на Финанситъ. За това бълбжката на г-на Тихчева се отнася къмъ членоветъ 235—269.

Тихчевъ: Наистина тамъ се отнася, но води си началото отъ тука. Каза се, че митницитъ ще издаватъ рѣшения; за това желателно би било да се притури: »който не се удовлетворява, може да се обърне на сждилището да му разглѣда работата«.

Предсѣдателъ: Ако нѣма още нѣкой да говори, давамъ на гласоподаване, който не приема раздѣлъ I отъ III глава, заедно съ забълбжкитъ на комис. да си дигне ржката. (Никой не дигна.) Давамъ распусъ на 5 минути.

(Послѣ распусъ.)

Докладчикъ: (Чете.)

ГЛАВА II.

Особни правила за внасяние на иностранны стоки.

Чл. 52. Понеже размѣра на обложение съ мито на иностраннытѣ стоки зависи отъ това: къмъ произведенията на коя страна именно принадлежатъ тия стоки, то при преглѣждането имъ обявителя на стокитъ е длъженъ да представлява първообразни фактури за стокитъ съ забълбжка въ тѣхъ:

- 1) качества и цѣнитъ на стокитъ, знаковетъ (маркитъ) и номерата на колетитъ и тежчината имъ бруто и нето;
- 2) имената на продавачитъ или отпратителитъ на стоката, и мѣстата отъ гдѣто е купена стоката (страната на града фабриката или склада на стокитъ).

Забълбжка. Представянето на фактури не е задължително за ония стоки, за които не се взема мито, както и за нѣкои мѣстни произведения на Ромъния и Сърбия като напр.: добитѣкъ, жита, вино тютюнъ (послѣдния изключително изъ Сърбия).

Съставянето списъкъ на тия произведения се възлага на Министра на Финанситъ; при това отъ послѣ списъка може да се измѣнява по неговото усмотрѣние.

Чл. 53. Ако представителитъ отъ обявителя фактури се докаже, че сж лъжливи и цѣнитъ на стокитъ сж изложени въ тѣхъ съвършено доли, то въ такъвъ случай стокитъ се оцѣняватъ съгласно съ чл. 62.

Чл. 54. Търговцитъ записватъ въ обявленията свѣдѣния за происхожденнето на стокитъ.

Чл. 55. Реда по който агенствата на дунавското паракходно общество предаватъ въ ведѣние на митницитъ иностраннытѣ стоки, които се внасятъ съ паракодитъ на това общество, се определява отъ слѣдующитъ по долу правила:

- 1) агенството е длъжно да дава на мѣстната митница тарифата на пжтуванията на паракодитъ, като забълбзва времето на пристиганнето и трѣгваннето на паракодитъ, сжщо и да извѣстява

на време митниците за ония случаи, когато по непредвидени обстоятелства, пристигането и отхожданието на параходите не съвпада съгласно горьказаната тарифа;

2) стоварването на стоките трябва да става въ показаните от митницата пунктове, и при това от изгряването до заляването на слънцето, освен въ извънредни случаи, въ които стоварването се позволява и нощно време;

3) следъ пристигането на парахода, агентството не забавно предава на митницата тварителницата (Ladungsliste,) (манифестъ) за всичките донесени стоки, като забеляжи въ нея наймъновинето на парахода, времето на пристигането му и направлението на пътуването му, както и качествата, тежчините на стоките и номерата на колетите.

Преди представянето на казания документъ, митницата има право да позволи стоварването на стоките само върху шлеповете и то въ исключителни случаи, когато стоварването не търпи отлагане;

4) единъ отъ чиновниците на агентството предава стоките на митарствения магазинеръ по горъ забелязаната тварителница (манифестъ), подъ общата подписка на предавача и приемача. За повечето или по малкото стока отъ колкото е забеляжена въ тварителницата сжко и за приемането на повредените колетии се съставлява актъ съ подписа на митарствения управителъ и магазинеръ, както и на агента който ги предава. Повредените колетии безъ забава се отварятъ и се съставлява подробенъ списъкъ на стоките които се намърватъ въ тяхъ, съ забелязване на качествата и количествата имъ;

5) послъ предаването на стоките, агентството е длъжно да извести притежателите имъ за пристигането на адресованите имъ стоки и да взема мърки, щото обявленията да се подаватъ на време, понеже въ случай, че излизатъ стоки, които няматъ притежателъ и се продаватъ съ публично наддаване, а сжко и ако се случи нѣкоя повреда на стоките отъ окисняването на обявлениято, митницата не е отговорна предъ агентството за загубите причинени на притежателите имъ;

6) стоварените стоки, за които още не се е заплатило мито, по исканieto на агентството могатъ да му се върнатъ за изнасянето на ново, на основание на особните правила изложени въ чл. 91—97. Подобни стоки, следъ като агенцията изпълни всички формалности въ митницата, оставатъ или въ последната до пристигането на парахода, въ който ще се натоварятъ за изнасяние, или се държатъ въ стая заключена съ два ключа, които се пазятъ едина въ агенцията другия въ митницата;

7) агентството нѣма право да дава частно никому донесените стоки, безъ знанието на митницата, сжко и митницата не предава стоките на притежателите имъ, преди да приеме отъ агентството удостоверение, че всичкото което се пада да му заплати притежателъ на стоките е заплатено;

8) стоварването на стоките става за сметка на агентството, което още е длъжно, докѣ ги предаде на митницата, да пазии стоките отъ повреда и отъ влиянието на лошето време, ако тѣ не сж принесени въ специално митарствени складове;

9) за стоките, които се пренасятъ отъ едно българско пристанище въ друго, агентството е длъжно да съставлява тварителница (манифестъ) отделно отъ оная за внасяните изъ чужди страни стоки, споредъ установените за тоя предметъ правила (чл. 132. п. 4);

10) ако се издиря, че донесените съ парахода стоки сж предадени въ нѣкоя страна, безъ знанието на митницата, агентството е длъжно, по исканieto на митницата, да я удовлетвори чрезъ книгите си, на кого именно и какви стоки сж дадени (отпущнати). При това за всяка загуба на хазната, произлязла отъ небрежността и отъ произвола на агентството, то е отговорно съгласно съ постановленията на закона (чл. 229).

Чл. 56. По горъ изложените правила сж задължителни и за шкиперите отъ всякакъв видъ параходи и кораби, които не принадлежатъ на параходните общества.

Чл. 57. Когато колетите излизатъ повече отъ показаните въ товарния листъ, агентството на параходите и шкиперите сж длъжни да платятъ штрафъ по 10 лева за всѣкий колетъ.

Чл. 58. Когато колетите излизатъ по малко отъ показаните въ товарния листъ, агентството или шкиперите сж длъжни въ течение на единъ мѣсець отъ деня на пристигането на кораба, да представятъ доказателство, че излизаните по малко колетии сж стоварени и предадени на една отъ митниците на Княжеството; въ противенъ случай, тѣ сж задължени да платятъ мито за не излизаните на лице стоки, съгласно съ цѣната и качеството на стоките показани въ товарния листъ.

Чл. 59. Ако цѣната на излизаните по малко отъ колкото сж показани въ товарния листъ стоки е не известна, то такава се определя въ митницата по най горното качество на стоката, която може да се заключава въ не представените колетии; при това тя не може да бѣде по долна отъ двойния фрахтъ за тѣзи колетии.

Чл. 60. За поменжтото въ чл. 58 доказателство се съставлява копие отъ съставения въ тая митница актъ, въ който се е предавъ колетъ, който липсува по товарния листъ. За представянето му въ определения срокъ, шкиперите или агентството, сж задължени да дадатъ на митницата расписка въ течение на 48 часа отъ пристигането на кораба или парахода.

Чл. 61 Шкиперите на параходите и корабите, които не принадлежатъ на общества и няматъ постоянни управители, длъжни сж преди отхожданието си отъ митницата да представятъ париченъ залогъ, равенъ съ суммата на митото, което може да се иска отъ тяхъ на основание на членове 58 и 59.

Чл. 62. Ако първообразната търговска фактура за вносни стоки не е представена и тѣ принадлежатъ на ония стоки, размърятъ на обложението на които зависи отъ мѣстото на произхождението имъ и митницата нѣма предъ видъ други не подозрителни данни отъ гдѣ тѣ идатъ, то митото отъ такава стока се взима по тарифата на оная държава, въ която (тарифа) тая стока е обложена съ най голѣмо мито въ сравнение съ другите тарифи.

Чл. 63. Всичките вносими отъ вънъ границата стоки трябва да се стоварятъ въ митарствени магазини съ исключение: а) на стоки съ голѣмъ обемъ и тежки, за които се позволява да се стоварятъ въ митарствени дворове и пристанища; б) солъ, риба, вино, растителни масла въ бѣчи и въобще всичките вносими безъ обвързка предметии, които могатъ да се стоварватъ въ магазините на параходните общества и въ частни търговски хамбари подъ общи ключове и печати на митницата, агентствата или притежателъ на стоката; в) спиртове, газъ и други легко запалителни вещества, за които въ всякакъвъ случай се запрѣтвя да се пазятъ въ правителствени или въ частни отъ него помѣщения. Въ ония митници, гдѣто още магазините не сж устроени, а сжко и въ случай когато нѣма мѣсто въ магазините, редътъ за пазението на не преглѣдните стоки се установява отъ Министра на Финансите. Отделно за всяка митница, по представяне на управителя на митницата и по съображение съ мѣстните условия.

Чл. 64. Ако при преглѣждането на вносните стоки се намърятъ стоки повредени и не годни за употребление, или вредителни и това се признае отъ самиятъ обявителъ, то такива стоки безъ да имъ се взима мито се истребватъ по сношение съ мѣстната полиция. Ако обаче притежателъ на стоките заяви препирни за доброто състояние и невреждателността на подобни стоки, то длѣлото по тоя предметъ се представя на Министра на Финансите, за да се предаде на разсмотрѣние въ медицинския съветъ при Министерството на Вътрѣшните Дѣла.

Чл. 65. За стокитѣ, които се стоварятъ въ частни магазини и хамбари, обявлението трѣба да се подаде въ течение на тридневенъ срокъ отъ дѣня на пристиганieto имъ. Въ случай на не изпълнението на това правило означенитѣ стоки трѣба да се прѣмѣстятъ за смѣтка на притежателя имъ отъ частнитѣ складове въ пунктovitѣ, които се намиратъ въ непосредственото вѣдѣние на митницитѣ; но ако тѣ принадлежатъ на легко запалителнитѣ стоки, то при това се стоварятъ на мѣста особно за тѣхъ опредѣлявани отъ градскитѣ съвѣти, далечъ отъ жилищата; за упаване на тоя послѣденъ видъ стоки отъ влияние на лошо време, митницитѣ не отговарятъ.

Чл. 66. Сложената въ магазинитѣ на митницитѣ, както и въ частнитѣ помѣщения стока, като се преглѣда, позволява се на притежателятѣ ѝ да я вземжтъ всичката на веднажъ или на части като заплащатъ мито за онова количество, което пожелаатъ да вземжтъ.

Чл. 67. Митницитѣ не отговарятъ за откриванieto отъ частнитѣ хамбари сложената въ тѣхъ стока, и надлѣжащото ѝ мито се взима отъ притежателятѣ и тутакси слѣдъ откриванieto на кражбата.

Чл. 68. Ако се открадне отъ частнитѣ хамбари стока, още не преглѣдана, то митото и се взима по най голѣмия размѣръ, споредъ показанія въ чл. 62 способъ и по най горното качество на стоката, както е показано въ чл. 59.

Чл. 69. Отъ вноснитѣ стоки, сложени въ митарственнитѣ магазини двороуе и други мѣста, които се намиратъ подъ непосредственото вѣдѣние на митарственнитѣ учреждения, подиръ истечение на 8 деноноция отъ дѣня на стоваряването имъ, въ което време стоенieto на тѣзи стоки се оставя безплатно, взима се въ полза на кассата особенъ сборъ подъ наименование складоченъ (магазинажъ), въ слѣдующия размѣръ.

Въ течението на първитѣ 8 дѣня слѣдъ свършването на при-влегированитѣ срокъ.

Отъ всякаквъ видъ колетѣ на тѣгло по малко:

"	"	"	отъ 2 кантаря	10 пари въ дѣнь.
"	"	"	" 2 до 4 кантаря	20 пари въ дѣнь
"	"	"	" 4 " 6 "	30 " "
"	"	"	" 6 " 8 "	40 " "
"	"	"	" 8 " 10 "	50 " "
"	"	"	по горѣ 10 "	60 " "

Този сборъ за вторитѣ 8 дѣня се взима въ двоенъ размѣръ ерѣцу горѣ означенитѣ и за всичкото останало време т. е. подиръ изминуването на 24 дни отъ дѣня на стоваряването до истечението на годишния срокъ, установенъ за плащанне мито на стокитѣ, въ троенъ размѣръ.

Магазинажътъ на стоки, докарани безъ да сж обвързани на пакети или пакувани, взима се на сжщитѣ основания, съобразно съ тѣхното чисто тѣгло.

Забѣлѣжка I. Параходнитѣ общества се освобождаватъ отъ плащанне магазинажъ, за слѣдующитѣ стоки:

а) задръжаванитѣ въ митницата по случай наложение на тѣхъ секвестро, отъ надлѣжната властъ и по установения порядкъ;

б) задръжаванитѣ по причина на авария (повреждане);

в) стоки за принадлежността на които е възникнала препирня;

г) стоки унжтени по погрѣшка не подъ надлѣжащитѣ адреси и д) стоки задръжани по обстоятелства независащи отъ волята на обществата.

Ако стокитѣ поименовани въ параграфитѣ г) и д) по измѣнение на обстоятелствата не се изнасятъ пакъ назадъ, а се платили митото имъ на мѣстото гдѣто сж внесени, то магазинажътъ имъ се взима на общитѣ основания.

Забѣлѣжка II. Стоки докарани по морскитѣ пристанища, които по заявлението на притежателятѣ имъ, подлѣжатъ или назадъ

накъ да се изнесжтъ, или да се проводятъ въ други митници (които се стоварятъ въ митарственнитѣ помѣщения, само за по добрия надъ тѣхъ надворъ отъ страна на митницата) освобождаватъ се отъ плащанне магазинажъ, въ тоя случай, ако тѣ не останатъ по дълго отъ единъ мѣсець.

Като се свърши този срокъ, ако стокитѣ не сж изнесени изъ порта, магазинажътъ имъ се взима на общитѣ основания.

Чл. 70. Магазинажътъ на стокитѣ се взима при плащаннето митото.

Чл. 71. Отъ числото на вноснитѣ стоки, слѣдующитѣ стоки при отпущанieto имъ изъ митницитѣ, сж подложени на наложение на тѣхъ митарственъ пломбъ въ удостовѣрение на това, че тѣ сж пренесени въ страната по законенъ начинъ:

1) часовници за въ пауза и

2) издѣлия отъ драгоценни метали и драгоценни камъни.

Забѣлѣжка. Материали за опломбирването и оклейването на стокитѣ, съ исключение на връвта, която се приготвя за смѣтка на хазната за всички митници еднакво се доставятъ, или отъ самитѣ притежатели на стокитѣ, или се поржчватъ отъ митницитѣ, като плати притежателятъ на стоката разносжитѣ за поржчката, по утвърдената отъ Министра на Финанситѣ такса. (Това правило се отнася и къмъ чл. 120 за стокитѣ които минуватъ транзитъ, а тѣй сжщо и къмъ чл. 100 и 161).

Чл. 72. За Вносимия отъ странство тютюнъ и тютюневи надѣлия се плаща освѣтъ митото, и акцизенъ сборъ въ размѣръ на 1 левъ за оката отъ дѣйствителното тѣло и тютюневитѣ надѣлия се облѣжаватъ съ установенитѣ бандероли за най горний сортъ. Казанния акцизенъ сборъ се взима сжщо и за вносимитѣ напитки въ опредѣляемитѣ размѣри по тоя предметъ отъ особенъ уставъ.

Чл. 73. Съ колетитѣ на стокитѣ, които павятъ въ магазинитѣ и другитѣ помѣщения, що се намиратъ подъ вѣдѣнието на митницитѣ, за които въ расстояние на една година не се е подало обявление, постѣпва се по изложенитѣ правила въ по долнитѣ членове.

Чл. 74. Като се измине годишния срокъ отъ дѣня на влаганieto стоки въ магазината, митницата публикува за продажбата на тия стоки съ наддавание чрезъ обявления, които се съобщаватъ отъ мѣстната полицейска властъ и се залѣпватъ на вратата на митницата и на другитѣ правителственни учреждения въ града.

Чл. 75. Слѣдъ истичанieto на единъ мѣсець отъ дѣня на публикуването, митницата поканва единъ депутатитѣ отъ търговския сѣдъ и агентина на консулството на онѣзи държава, на която е подданикъ притежателя на стоката, и наедно съ тия лица отваря подлѣжащитѣ за продаване колетѣ, съставлява описъ на стокитѣ, които се намиратъ въ тѣхъ и опредѣля дѣня и часа на самата продажба, като публикува втори пътъ чрезъ полицията и съ окачени обявления. Ако въ мѣстото, гдѣто се намира митницата, нѣма търговско сѣдилище, то депутатина се поканва отъ градския съвѣтъ, а ако притежателятъ на стоката е не извъстенъ, то се поканва агентина отъ консулството на она държава, подъ знамето на която е внесена подлѣжащата за продаване стока. Ако въ мѣстото гдѣто се намира митницата нѣма консулство, то се извѣстива на консулството въ най близкия градъ.

Чл. 76. Продажбата на стокитѣ прави митницата въ присжствено на сжщитѣ лица, които се поменаха въ предидущия членъ или въ присжствено само на единъ депутатитѣ отъ търговския сѣдъ или отъ градския съвѣтъ, въ случай че агентина отъ консулството не дойде на опредѣленното за продажба време.

Чл. 77. Водението на продажбата се възлага на одного отъ митарственнитѣ чиновници по назначенне на управителя. Като се свърше наддаването, второ наддаване се не допуца и стокитѣ се предаватъ на онова лице, което при наддаването е предложило най голѣмата за тѣхъ цѣна, слѣдъ като се обяви три пѣти

тая цѣна на присъжествуващите. Плащането на стокитѣ става въ брой.

Чл. 78. За слѣдствията на продажбата се съставлява протоколъ съ общата подписка на производителя и на присъжествуващите при продажбата депутати отъ консулството и търговския съдъ, или отъ градския съвѣтъ, съ изложение на вервежа на търга и показване на имѣната, фамилиитѣ и званията на купувачитѣ.

Чл. 79. Отъ събраната за стокитѣ сума, като се извадятъ станалитѣ при продажбата и публикацията разноски, наплаща се най напредъ слѣдующето за стокитѣ мито, послѣ разноскитѣ за доставянето имъ, като: фрахтъ, сигурита и т. н., и на конецъ слѣдующия за стокитѣ магазиннажъ.

Размѣра на митото, за стокитѣ обложени *ad valorem* (по стойността), се опредѣлява отъ размѣра на събраната отъ продажбата сума, като се извадятъ разноскитѣ отъ нея.

Чл. 80. Остатъка отъ събраната сума се предава подъ кватанция на консулството на поддѣжащата държава, т. е. на оная на която е подданикъ адресователя на стоката, или въ случай, че това лице е неизвѣстно, на оная държава подъ знамето на която сж били внесени стокитѣ.

Чл. 81. Ако продаващата за не обявление стока въ течението на една година е принадлежала на подданикъ, отъ Българското Княжество, или при неизвѣстността на сжщия притежателъ е била донесена отъ български подданикъ, то агентитѣ на иностранный консулства не се поканватъ да взематъ участие въ продажбата и съ наддаване. Паричния остатокъ, помѣнатъ въ предишния членъ, се дава на оная лице, което представи не оспорими доказателства, че продаденитѣ стоки му принадлежатъ.

Ако митницата нѣма предъ видъ такова лице, то паритѣ се павятъ въ ковчежничеството въ депозитъ въ течението на една година, а като се измине тоя срокъ записватъ се като случаенъ приходъ на хазната.

Чл. 82. Когато притежателитѣ на такива стоки, които скоро се развалятъ, не се явятъ да подадътъ обявление, стокитѣ се продаватъ съ публично наддаване, споредъ остановенъ редъ, безъ да се чака истичанието на годишния срокъ отъ дена на внасянето имъ, и когато е нужно, съ съгласието на иностранный консулства; а въ всеки случай съ повикване на купувачитѣ чрезъ полицията и чрезъ обявления.

Забѣлѣжка на Гл. II. Правилата за дочакване на корабитѣ, които пристигатъ въ митницитѣ, показани въ членове. 23, 24, 26 и 27 на привременната инструкция за управителитѣ и чиновницитѣ на митарственнитѣ учреждения, утвърдена на 1-й Марта 1879 год., отнасятъ се само за ония кораби, които сж предназначени исклучително за пренасяние на стоки. Ако обаче подобнитѣ кораби се сиржатъ при митницитѣ само за кратко време, то изложеното въ чл. 23 на инструкцията правило, за запечатване на стѣлбната дунка на кораба (*écouille*) или за поставяние въ него стражари, назъ се само въ такъвъ случай, кога корабитѣ останатъ да принощуватъ въ пристанището.

Върху тая глава, комиссията не е направила никаква забѣлѣжка.

М-ръ Каравеловъ: Ми се чини, че е станала грѣшка при препишването, именно въ чл. 75 гдѣто се споменуватъ търговски сѣдове. Тѣхъ дума трѣба да се исхвърли, защото такива сѣдове нѣма, а просто да се тури »градски съвѣти.« »Окръжни сѣдилища« не може да се каже защото може да ги нѣма въ всички градове. Послѣ има още една тоже малка погрѣшка за паритѣ, гдѣто трѣба да се тури »левове и стотинки«. Послѣ статията за бандролитѣ може да се исхвърли, защото въ

миналото Събрание приехме специаленъ законъ за бандролитѣ, и това сж такива стоки, за които Мин. на Финанситѣ може да увеличи тарифата. Може напр. да рѣшимъ съвсѣмъ да не пущаме рѣзанъ тютюнъ; за това трѣба да се исхвърли съвсѣмъ 72 чл. и вмѣсто него ще има специаленъ законъ за тютюнитѣ.

Недѣлковичъ: Като се хортува за тютюнъ, азъ съмъ съгласенъ да се наложи на него по голѣмъ данѣкъ. Но колкото за суровия тютюнъ напр., който излиза изъ Тракия и Македония, то държавата съ нуждае отъ него, за това трѣба да се допуша съ по малко мито или безъ мито.

М-ръ Каравеловъ: Въ закона за тютюния е казано, че суровия тютюнъ трѣба да плаща единъ франкъ мито. Това трѣба да си остане, защото то е нашъ приходъ.

Недѣлковичъ: Върху чл. 69, относително за кантаритѣ, има да напомни, че ние не знаемъ, да ли се разбиратъ Турски или Нѣмски кантари. Турския кантаръ има 44 а Нѣмския 39 оки; за това по добръ би било да се опредѣли вмѣсто въ кантари въ килограми, защото тогазъ ще бѣде по ясно.

М-ръ Каравеловъ: Тукъ се разумѣватъ турски кантари; но вѣроятно е, че скоро ще се внесе законъ за мѣрнитѣ и теглитѣ, а до гдѣто не се внесе, ще се остави така.

Предсѣдателъ: Ако нѣма нѣкой да говори ще дамъ на гласоподаване.

Ил. Цановъ: 79 чл. ми се види малко не ясенъ. (Чете:)

„Отъ събраната за стокитѣ сума, като се извадятъ станалитѣ при продажбата и публикацията разноски, наплаща се най напредъ слѣдующето за стокитѣ мито, послѣ разноскитѣ за доставянето имъ, като: фрахтъ, сигурита и т. н. и на конецъ слѣдующия за стокитѣ магазиннажъ.“

Върху този членъ може би ще подигнатъ агенциитѣ шумъ.

М-ръ Каравеловъ: Колкото за агенциитѣ, тѣ постоянно правятъ гюрултия и се препиратъ: да ли митницитѣ или тѣ да получатъ паритѣ си по напредъ; но по моето мнѣние, правителството трѣба да има преимущество предъ агенциитѣ. И още нѣщо. Тука въ 52 чл. думата »Сърбия« трѣба да се исхвърли, понеже добитѣкъ, жита, вино и тютюнъ могатъ да дохождатъ и отъ Ромъния, Сърбия и други държави. За тия произведения не се изнекватъ фактури, защото всички сме въ такова положение, въ каквото не може да има фактури. За това 75 чл. трѣба да се редактира съвършено инакъ.

Грънчаровъ: Тѣй като г-нъ Мин. на Финанситѣ каза за търговскитѣ сѣдове, то 75 чл. трѣба да добие слѣдующий видъ: вмѣсто »депутатинъ отъ търговскій сѣдъ« да се каже »депутатинъ отъ градскій съвѣтъ«; и думитѣ: ако въ мѣстото гдѣто се намира митницата, нѣма търговско сѣдилище, то депутатина се поканва отъ градския съвѣтъ« да се исхвърлятъ.

М-ръ Каравеловъ: Съгласенъ съмъ.

Председателъ: Има ли още нѣкой да говори? (Нѣма.) Който не приема четената глава заедно съ отбѣглованието отъ г на Министра на Финансите 72 чл. и поправките, които станаха, да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ: (Чете.)

ГЛАВА III.

Особни правила за изнасяние стоки отъ вѣнъ границата.

Чл. 83. Относително до натоварването износни стоки въ корабитъ, пазятъ се правилата изложени по горѣ въ н. 2 на 55 чл. за вносните стоки.

Чл. 84. Износните стоки, преди да се натоварятъ, трѣба да се преглѣдатъ, а заплащанieto на митото може да се отлага до свършването на натоварването, подъ одговорността на митничитъ за правилното постъпване на митото.

Чл. 85. Преглѣжданieto може да става на мѣстото на натоварването; за стокитъ обаче, които се принасятъ въ митаревенните магазини по желанието на притежателя имъ, постъпва се споредъ правилата изложени по горѣ въ чл. чл. 69, 70 и 73. за магазиннажа и годишния срокъ на подаването обявления като за вносни стоки.

Чл. 86. Шкиперитъ на корабитъ и агентствата на параходните общества, преди заминуването на корабитъ отъ митницата, длъжни сж да се увѣрятъ, че за всичките натоварени на тѣхъ стоки се е заплатило мито, и да искатъ за това отъ притежателитъ на стокитъ, да представятъ Митаревенни квитанции за стокитъ. Колетитъ натоварени тайно, безъ знанието на митницата, трѣба да се стоварватъ и пращатъ въ нея, безъ да се чака тя да ги потърси.

Чл. 87. За пренасяние на стоки, за които не е заплатено мито и за послѣдованата отъ това загуба на хазната, отговарятъ шкиперитъ и агентствата на основание постановленията на закона, солидарно съ притежателитъ на стокитъ (чл. 201).

Чл. 88. Ако притежателя на предназначенията за изнасяние отъ вѣнъ границата мѣтна стока, на която митото за изнасяние е платено, по намѣнение на обстоятелствата пожелае да остави тая стока въ сжщото мѣсто, дава му се право да вземе назадъ рѣченото мито, съ условие да подаде прошение за тоя предметъ на митницата не по късно отъ третия день слѣдъ плащанieto на митото; по магазиннажа, който е постъпналъ въ хазната отъ такъвъ видъ стока, въ никакъвъ случай не се връща.

Чл. 89. За удовлетворение просятъ на притежателитъ на стоката, да имъ се върне платеното за изнасяние мито, на основание на предишния членъ, отвари се особенъ кредитъ въ непосредственото распорѣждане на митницата. Връщанieto на митото не става преди съставяннето актъ отъ страна на митницата и депутатина (члена) на градския съветъ, за това че стокитъ дѣйствително не сж изнесени. Въ тоя актъ се помѣстватъ всичките свѣдѣния, щото се намиратъ въ обявлението на стокитъ. Рѣчени актъ наедно съ прошенieto на притежателя на стокитъ и съ квитанцията на плащанieto на подлѣжкитъ за връщанieto мито, се прилага при обявлението, за да се пазятъ въ дѣлата на митницата.

Чл. 90. Въ случай, когато износната стока, за която се е заплатило мито, не се изнесе отъ вѣнъ границата въ течението на 6 мѣсеца отъ деня на плащанieto на митото, то дадената отъ митницата квитанция за плащанieto на митото губи своята сила и притежателя на подобна стока при изнасянето ѝ длъженъ е да подаде втори пътъ обявление и да заплати слѣдующето за стоката мито, споредъ общитѣ основания.

Нѣма никаква заблѣжка.

Председателъ: Искатъ ли нѣкой да говори? (Не.) Който не приема III глава както си стои въ проекта да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ (чете:)

ГЛАВА IV.

Особни правила за изнасяние на ново на иностраннитъ и внасяние на мѣстните стоки.

Чл. 91. Дозволенитъ за внасяние стоки, можѣтъ по желанието на притежателятъ имъ да се изнесѣтъ на ново отъ митницитъ въ течението на едногодишенъ срокъ отъ деня на внасянето имъ безъ да имъ се взема мито. Запрѣтенитъ обаче за изнасяние стоки, както по тарифата, тѣй сжщо и по особнитѣ распорѣждания на Министра на Финансите трѣба да се изнасятъ на ново въ течението на единъ мѣсець.

Чл. 92. Слѣдъ измѣнуването на означенитъ въ предишния членъ срокове, запрѣтенитъ стоки се конфискуватъ въ полза на хазната, а дозволенитъ за внасяние подлѣжатъ подъ дѣйствието на общитѣ правила, изложени въ чл. 74—81.

Взетитѣ пари отъ проданѣта на запрѣтенитъ по тоя членъ стоки, записватъ се като случайни доходи на хазната.

Чл. 93. Вносните стоки за които вече се е заплатило мито, не е позволено да се изнасятъ на ново съ връщанieto на това мито, по колониялните стоки и всякакви други, които не сж произведени на България и сж заплатили мито, когато се изнасятъ отъ вѣнъ границата, освобождаватъ се отъ плащанieto мито за изнасяние, както това е наредено по горѣ въ чл. 3.

За стокитъ, които не можѣтъ да се отнесѣтъ къмъ тая послѣдната категория, ще се състави отъ послѣ извлечение.

Чл. 94. Дозволява се изнасянето на ново не само на ония стоки, които не сж още преглѣдани, но и на ония, които сж се вече преглѣдали по желанието на притежателя имъ, безъ да се е заплатило митото имъ, а послѣ това сж обявени за изнасяние на ново.

Чл. 95. Обявленията, за изнасяние на ново на стоки претегнали отъ чужбина, трѣба да се подаватъ отъ притежателитъ имъ, а за отсъствието или неизвѣстността имъ, отъ шкиперитъ и отъ агентствата на параходните общества, които сж донесли стоки. За написване обявления се употрѣбаватъ бланки, по установената форма за вносните стоки, за които обявителя саморъчно написва на горниятъ край на бланкитъ „за изнасяние на ново“.

Чл. 96. Когато стоки, вече преглѣдани, се обявятъ за изнасяние на ново и при преглѣжданieto имъ сж се явили несходства, които влечатъ съ себе си или уголѣмяването на штрѣха и на митото за внасяние, или конфискацията, то изнасянето имъ на ново не се позволява другоаче, освѣтъ съ условие на плащанieto установления отъ членоветъ на настоящия уставъ штрѣхъ, и слѣдъ извършването на конфискацията.

Чл. 97. Когато стокитъ се изнасятъ на ново, не се прави подобно преглѣждане, ако за това нѣма особни причини, но ако сжществува основателно подозрѣние, че въ назначаемитъ за изнасяние на ново колети се намиратъ стоки названи въ обявлението съ други наименования, т. е. ако запрѣтенитъ сж названи дозволени, и заплатенитъ съ мито не сж съобразни по качеството и количеството, въ такъвъ случай всичките тия колети се преглѣждатъ подробно на ново въ митницата въ присѣствие на обявителя, и тѣхното изнасяние на ново се позволява само подъ опредѣленото въ предишния членъ условие.

Чл. 98. Всичките дозволени вносни и износни стоки, които се внасятъ отъ границата или се изнасятъ отвѣнъ границата за кратковременни срокове, за спекуляция въ изработването имъ и за други особни цѣли, освобождаватъ се отъ плащанieto мито

на внасяние и изнасяние, като се запазват относително тия стоки изложените въ долните членове правила.

Чл. 99. Притежателите на стоките, които се испращат за продажба по панаирите и другите места за продажба (сборове), по двесте страни на границата и смятат да върнат тия стоки пакъ назадъ, ако се не продадатъ, дължими сж да поменатъ за това си желание въ обявленията, които подаватъ.

Чл. 100. Митницата, като преглежда най-внимателно подобни видъ стоки, дължна е да постави върху всичките печатите си, а за караните животни да състави само подробенъ описъ, и послѣ като вземе въ залогъ сума равна на надлъжното вносно или износно мито, да пропусне стоката съгласно съ общите основания, като занесе рѣчения залогъ въ особната книга на део-зитите и забѣлжи въ дадената на притежателя квитанция, числото на поставените върху стоките пломби и печати (гл. чл. 71. бѣл.)

Чл. 101. Ако обаче стоките сж такива, щото запечатването имъ е не възможно, и споредъ мнѣнието на митницата съставленото само на единъ описъ не обезпечава достатъчно интересите на хазната, то отъ всяка стока се отбиратъ по двѣ проби; едната отъ тяхъ се запечатва съ печата на митницата и се предава на притежателя имъ, а другата подъ печата на отправителя (товара-ча) се пази въ митницата за изнасяние.

Чл. 102. Ако стоките се върнатъ назадъ преди изминуването на тримѣсечния срокъ отъ дена на внасянето на залога, то слѣдъ предявяването на квитанцията имъ, и като се сравнятъ възвръщаните стоки съ обявлението и съ показаните въ предишния членъ описъ и проби, митницата обръща отъ назованъ залогъ въ мито само онова количество, което по сметка трѣба да се вземе отъ липсващите по обявлението стоки, а остатъка дава на притежателя имъ въ брой, и като снесе печатите, които е поставила върху колетите, пропуца ги на общите основания.

Чл. 103. Ако обаче притежатели на стоките пожелае да ги върне не презъ онай митница, въ която е внесълъ залогъ, то въ дадената му квитанция трѣба да се помине това, като се наименува митницата, гдѣто той има намѣрение да испрати стоките си, кога ги връща. Въ тоя случай съставения при изнасянето на стоките описъ и пробата на стоките се проваждатъ отъ митницата на изнасяние — въ митницата на внасяние.

Суммата, която трѣба да се върне на притежателя на стоките, не му се дава, преди да представи удостоверение отъ митницата на внасяние, какви сж именно били стоките и въ какво именно количество сж били върнати пакъ назадъ.

Забѣлѣжка. За избѣгване на недоразумѣнията, кога се зачисляватъ залозите въ мито, то такова то зачисление въ по-трѣбни случаи не трѣба да става преди предварителното споразу-мѣние, слѣдъ изминуването на установения тримѣсеченъ срокъ на митницата, въ които се пази залога, съ онай презъ която притежателя на стоките е ималъ намѣрение да ги върне.

Чл. 104. Ако между внасените отъ границата стоки, на основа-ние на предишните членове 99—103, се намѣрятъ стоки никакъ не забѣлѣзани въ описа и въ представените отъ притежа-тели квитанции, то за подобни стоки трѣба да се подаватъ обя-вления съгласно съ общите основания; ако при това тия стоки сж показани отъ притежатели имъ съ измама, като стоки зане-сени отъ мѣстото и не подложени на мито, то отъ тяхъ се взема двойно мито.

Чл. 105. Установеното по горѣ въ членъ 99 правило се при-способява сжщо и върху неизработените мѣстни произведения, които се изнасятъ отъ външъ границата за изработване и отъ послѣ пакъ се внасятъ въ Княжеството. Слѣдъ като се направи установеното преглеждане на тия стоки, слѣдующото отъ тяхъ мито за изнасяние се обезпечава съ показания въ чл. 100 залогъ.

Чл. 106. Срокъ, за внасяние пакъ назадъ отъ границата на изработени тамо сурови произведения, полага се 6 мѣсеца.

Чл. 107. При внасянето на ново изработените въ чужбина произведения, подава се за тяхъ повторно обявление, по общата форма, установена за вносите стоки, съ прилагане на квитан-цията за внасяние залогъ. Слѣдъ като стане преглеждането на това обявление, пристигналата стока се оцѣнява на основание на тарифата, цѣнорасписа или пазарните цѣни; отъ оцѣночната сума се пважда стойността на стоката, въ какъвто видъ се е изне-сла отъ външъ границата (опредѣлявана на сжщите основания), и послѣ се присмѣта митото отъ прибавената цѣна на стоките.

Чл. 108. Пограничните жители се освобождаватъ отъ пла-щане мито за житото, което се внася и изнася отъ Княжеството за смилане, съ това условие, че смлѣното отъ това жито бра-шно, ще да се върне пакъ въ течението на 20 дневенъ срокъ и че въ случай на продажба или размѣняване, надлъжното вносно и износно мито ще да се обезпечи съ залогъ.

Чл. 109. Притежателите на стада, домашни добитѣкъ, които проваждатъ отъ външъ границата за прехрана (паша), се освобожда-ватъ отъ плащане вносно и износно мито за тоя добитѣкъ, ко-гато той се докарва пакъ назадъ въ Княжеството въ слѣдующите срокове, отъ дена на искарването му отъ външъ границата:

а) свините въ течѣние на 4 и

б) рогатия добитѣкъ, жребци, овци и кози, въ течението на 8 мѣсеца.

Чл. 110. При искарването добитѣка отъ външъ границата на прехрана (паша), а сжщо и при връщането му въ Княжеството, въ опредѣлените отъ предишния членъ срокове, пазятъ се сжщите правила, установени отъ по горните 99—103 членове, относително до изнасяните по панаирите стоки.

Чл. 111. За купения и размѣнения въ чужбина добитѣкъ, сжщо и при плода отъ стадата, които сж били на прехрана (паша), заплаща се мито на внасяние споредъ общите основания, като запазватъ установения редъ за обявления на вносите стоки, а за оказавши се по малко отъ означения въ описа се взема из-носно мито.

При това, ако притежатели на размѣненото животно не пред-стави въ митницата фактъ на размѣняването му и върнатъ на единичното добитѣка съ съставения при искарването му отъ външъ границата описъ, взема му се двойно мито.

Чл. 112. Установените отъ членъ 109—111 правила се про-стиратъ и за вкарвания отъ чужбина добитѣкъ на прехрана (паша) въ Българското Княжество съ тая разлика, че при искар-ването му пакъ отъ външъ границата за прилода, купените и раз-мѣнени животни се взема мито въ опредѣления за износните стоки размѣръ, и съ запазване на общиятъ по изнасянето редъ, а отъ животните, за които се е узнало, че сж останали въ Кня-жеството, взема се вносно мито.

Чл. 113. Слѣдъ изминуването на опредѣлените въ чл. 102. 106 и 109 срокове, суммите внесени като залогъ на мито, отъ испращаните по панаирите стоки и за изработване, а сжщо и отъ искарвания на прехрана (паша) добитѣкъ, зачисляватъ се по принадлежността, като вносно или износно мито, въ цѣлата ци-фра на постъпването имъ.

Комисията не е направила никаква забѣлѣжка.

Предсѣдатель: Желаетъ ли нѣкой да направи нѣкоя забѣлѣжка върху четената глава? (Не желае.) Който не приема прочетената IV глава, както е въ проекта, да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ: (Чете.)

ГЛАВА V.

Особни правила за прекарваните чрезъ транзитъ стоки.

Чл. 114. Който желае да прекара иностранные стоки транзитъ презъ Българското Княжество, дълженъ е да подаде обявление

въ 2. екземпляра по установената за вносите стоки форма, като напише съ собствената си ржка върху бланка „за прекарване транзитът“ и яви презъ кои митница стокитѣ ще се изнесаѣтъ отъ Княжеството. Слѣдъ като се извършатъ изложенитѣ по долу формалности, издава на търговеца транзитенъ листъ, въ който се поясняватъ всички свѣдѣния отъ обявлението и поръчителството.

Чл. 115. При преглѣжданieto на испращанитѣ стоки транзитъ митницата при внасяние се ограничава съ отварянieto на не повече отъ десетата частъ на обявенитѣ колетѣ, а ако тѣ сж по малко отъ десетъ отвара се само единъ колетъ.

Стокитѣ колкото се може не се разбъркватъ, за да могатъ пакъ да се намѣстятъ въ мѣстата си.

Чл. 116. Митницата пристѣпва къмъ подробното преглѣждане на всичката безъ изключение обявена стока, ако стокитѣ, които се намѣрватъ въ най напредъ отворенитѣ колетѣ, излѣзатъ не правилно обявени по качество и количество.

Чл. 117. За всичко щото излѣзе на явѣ, въ преглѣжданieto на транзитнитѣ стоки, правитѣ се бѣлѣжки и на двата екземпляра на подаденото обявление.

Чл. 118. Върху неправилно обявенитѣ стоки и съвсѣмъ не обявенитѣ се приспособяватъ изложенитѣ въ членове 37—42 правила. При това слѣдующи отъ такива стоки штрафъ се присмѣтва сжщо като отъ вносни стоки

Чл. 119. За обезпечение на надлѣжното по обявлението вносно мито се представлява въ митницата: 1) или париченъ залогъ, на сжщитѣ основания, споредъ които подобенъ залогъ се допуска отъ постановленията на предидущата глава на настоящия уставъ, или писмено задължение отъ притежатели на стокитѣ за плащанieto на това мито; 2) или наконецъ, когато писменното задължение на притежателя на стокитѣ се види на митницата недостатъчно, поръчителството на друго състоятелно и заслуживающе довѣрие лице.

Чл. 120. Като се испълни това, върху колетитѣ се прилагатъ митарствени пломби, тъй щото стоката да не може да се извади безъ да се повредятъ вървитѣ, на които сж окачени пломбитѣ, и както въ обявлението, тъй сжщо и въ дадени на притежателя транзитенъ листъ, трѣба да е точно явено, по колко пломби е приложено отдѣлно на всѣкий колетъ (гл. чл. 71. бѣл.); пломбитѣ на единъ колетъ не трѣба да надмѣнуватъ числото четири; за всѣкий пломбъ ще се взима по тридесетъ сантима.

Чл. 121. Срока на транзитно прекарване стоки отъ вноската до износната митница, не може да надминува 6 мѣсеца и се отрезада отъ Министра на Финанситѣ, съобразно съ назначаемитѣ отъ него маршрути (чл. 7.)

Чл. 122. Като пристигнатъ транзитнитѣ стоки митницата на изнасяние, тая послѣдната повѣрва видѣтъ, качеството, количеството и теглото на колетитѣ, и цѣлостта на приложенитѣ пломби, по представения отъ притежателя транзитенъ листъ. Сжщността на стоки не вложени въ колетѣ, ще се удостоверява съ проби добръ запущени и опломбирани въ торби; на животни съ подробенъ описъ за тѣхното количество, видъ и пр.

Чл. 123. Въ ония случаи, когато на който и да е колетъ, пломбитѣ и вървитѣ излѣзатъ или повредени, или съвсѣмъ снети, то стоката, която се намира въ тоя колетъ, подлага се на подробно преглѣждане, и ако при това се издири липсувание или промѣняване на стоката показана въ транзитния листъ, то за издиреното се съставлява забѣлѣжка въ него подъ общата подписка на преглѣдващитѣ и на представителя на стокитѣ, съ поленение какви именно стоки липсуватъ и съ какви стоки сж промѣнени.

Чл. 124. Слѣдъ като се извърши изложеното въ предидущи членъ, позволява се изнасянето на стокитѣ отъ тѣхнѣ границата, а транзитния листъ съ забѣлѣжка на излѣзалото на явѣ въ преглѣжданieto и по изнасянето на стокитѣ отъ тѣхнѣ граница, се предава на притежателя, който го представи въ митницата на

внасяние, а послѣдната освобождава вносите му залогъ, като задържа паритѣ за надлѣжни штрафъ, ако има такъвъ. Означенитѣ пари взема митницата на внасяние отъ поръчителя, или отъ сжщия притежателъ на стокитѣ съгласно съ дадената му записка.

Чл. 125. За улеснение на транзитното пренасяние, Министра на Финанситѣ има право да разрѣшава на митницитѣ, чрезъ които сѣ изнасятъ транзитнитѣ стоки отъ вѣнъ граница, да връщатъ на притежателитѣ на тия стоки срѣщу внесенитѣ имъ въ митницата на внасяние залози, ония сумми, които дѣйствително трѣба да имъ се даджтъ, отъ особно отворения за тоя предметъ кредитъ.

Чл. 126. Отварянieto по нѣти на колетитѣ съ транзитни стоки се запрѣтава. Ако обаче стокитѣ сж намокрени, или по друга случайностъ, която изисква необходимото отваряние на колетитѣ и прехвърлянето на стокитѣ, то притежателя имъ е длѣженъ да извѣсти за това най близката полицейска власть, която отъ своя страна командирова (испраща) депутатинъ за да снесе пломбитѣ, и да състави подробенъ описъ на изваденитѣ стоки слѣдъ като се свърши работата, и като се пакъ наредятъ и намѣстятъ стокитѣ, колетитѣ, въ които сж тѣ помѣстени, се запечатватъ отъ полицейския депутатинъ, а съставения описъ се испраща въ митницата на внасяние, съ прилагане на отпечатъка отъ печата, и съ увѣдомлението полицейската власть за причинитѣ на отварянieto на колетитѣ и на снетитѣ пломби.

Чл. 127. Отъ транзитнитѣ стоки, които липсатъ по нѣта, взема се двойно вносно мито, а ако се издири че липсалитѣ стоки сж промѣнени съ други, които сж измама се изнасятъ като транзитни, то отъ тия послѣднитѣ стоки се взема още и двойно вносно мито.

Чл. 128. Ако, слѣдъ изминаването на назначения срокъ за пренасяние отъ митницата на внасяние до митницата на изнасяние транзитнитѣ стоки не се изнесаѣтъ отъ вѣнъ границата, то за тѣхъ въ всякакъвъ случай се плаща вносно мито и при най забавното имъ изнасяние отъ Княжеството, съ тѣхъ се постѣпва като съ износни стоки на общитѣ основания.

Чл. 129. Прекарването чрезъ транзитъ, на запрѣтенитѣ за внасяние въ Княжеството стоки, може да се дозволи само съ особното всѣкий нѣтъ разрѣшение на Министра на Финанситѣ, въ което се показва ерока на пѣтуванието имъ и мѣрkitѣ за предварданне на възможнитѣ при прекарването имъ злоупотреѣбления.

Чл. 130. Ако се намери за необходимо запрѣтенитѣ стоки да се прекарватъ транзитъ не другоиче освѣтъ подъ надзора на командировани митарствени чиновници и стражари, то притежателитѣ на стоката сж длѣжни да заплащатъ на тия лица суточнитѣ пари (дневни), които имъ се падатъ споредъ утвърдената отъ Министра на Финанситѣ такса.

Чл. 131. Пѣтницата, по които ще минаватъ транзитнитѣ стоки презъ Бѣлгария, сж приложени въ края на настоящия уставъ.

Върху тѣзи глава комиссията не е направила никакви забѣлѣжки.

Предсѣдатель: Желаетъ ли нѣкой да говори? (Не желаетъ.) Който не приема глава V-а както е въ законопроекта да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ (чете:)

ГЛАВА VI.

Особни правила за мѣстнитѣ стоки, които се пренасятъ отъ едно мѣсто на друго.

Чл. 132. При пренасянето на мѣстнитѣ стоки отъ едно пристанище на Бѣлгарското Княжество въ друго, паятъ се сжщитѣ правила, които сж постановени по горѣ въ глава IV., за изнасянитѣ по паканри стоки, които не се връщатъ презъ сжщата митница, отъ гдѣто сж изнесени за отъ вѣнъ границата, съ долѣ забѣлѣзаната разлика:

1) за такова пренасяние се определява 3 мѣсечен срокъ;

2) ако кораба, който пренася стокитѣ, е тъй направенъ, щото камбара му да може да се запечата и опломбира, то нѣма нужда да се прилагатъ пломби и печати върху всяка стока положена въ подобенъ камбаръ, а се запечатватъ само капацитѣ му;

3) засвидѣтелствованията отъ митарственния чиновникъ по изнасянето на стокитѣ конни на съставляемия описъ, за пренасянитѣ не запечатани и не опломбирани стоки, се предава на шкипера отъ кораба, за да я представи на митницата, гдѣто той отива;

4) товарителницитѣ (манифеститѣ), които съгласно съ чл. 55 п. 9 се представляватъ за стокитѣ отъ мѣстно произхождение, отдѣлно отъ иностраннитѣ стоки, трѣба да се засвидѣтелствуватъ въ мѣстата на натоварването имъ съ подписа на митарственния чиновникъ, който се занимава съ товарянето и съ прилагането печата на мѣстната митница.

Чл. 133. Ако обаче кораба, който пренася мѣстнитѣ стоки отъ едно пристанище на друго, потъне наедно съ товара си или ако би по причина на аварии, товара да се изхвърли въ морето, то като се представятъ законни доказателства, че казанитѣ случаи дѣйствително сѫ станали, внесенния залогъ за обезпечение на износното мито на изгубенитѣ стоки, се връща незабавно цѣлъ на притежателя имъ.

Чл. 134. Натоварването на мѣстнитѣ стоки въ ладии отъ прибрежнитѣ жители, за да ги пренесжатъ на другитѣ пунктове на брега, позволява се и отъ всичкѣ пристанищата съ упаването слѣдующитѣ правила:

1) за натоварването на стокитѣ трѣба да се испроси писмено разрѣшение отъ управителя на митницата;

2) това разрѣшение трѣба да се предави на стражаритѣ отъ оная постъ, които назватъ пункта на границата, гдѣто се предплага да стане натоварването;

3) слѣдъ натоварването, ладнитѣ, безъ да се спиратъ на чуждестранния брѣгъ, трѣба да се опжтитъ направо къмъ митницата, отъ управителя на която е получено разрѣшение за натоварването; за изпълнение на митарственнитѣ обряди;

4) надзора, за изпълнение на изложеното въ предидущия пунктъ правило, е обязанность на митарственната стража. А не изпълнението му подлага притежателитѣ на стокитѣ подъ наказание, като за тайно прекарване стоки.

Чл. 135. Сжщо стокитѣ отъ мѣстно произхождение могатъ да се стоварватъ всичъ отъ пристанищата, слѣдъ като преминатъ презъ всичкитѣ митарственни обряди, и слѣдъ даването отъ управителя на мѣстната митница писмено разрѣшение по тоя предмѣтъ.

Нѣма никаква заблѣжка.

Председателъ: Искан ли нѣкой да говори? (Не иска.)
Който не приема четената глава VI., както е въ законопроекта да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ (Чете):

ГЛАВА VII.

Особни правила за транспортни стоки отъ една митница до друга въ Княжеството.

Чл. 136. Контото отъ търговцитѣ или експедиторитѣ докарать стоки презъ една митница и пожелаатъ да се плати митото въ нѣкой другъ градъ, гдѣто има митница, длъжни сѫ да подаджатъ въ вносната митница декларации въ два екземпляра (обр. № 27 ...) съ показване числото на колетитѣ, видѣтъ на стокитѣ и маркиѣ, номерѣтъ и тежината на всѣкий колетъ, както и стойността.

Обявлението бива всякога придружено отъ полицитѣ де карико, или отъ товарителнитѣ писма дадени отъ мѣстото гдѣто се товарятъ, или отъ оригиналитѣ фактури на стокитѣ, ако се не

представятъ подобни актове, то въ такъвъ случай притежателитѣ или експедиторитѣ на стокитѣ, както е показано въ чл. 27.

Чл. 137. При пригласяването на транспортнитѣ стоки, вносната митница се ограничава само върху числото на колетитѣ и видѣтъ, маркиѣ, номеритѣ и тежината на всѣкий колетъ. Ако при това пригласяване се намѣратъ въ по голѣмо количество отъ показаното въ обявлението, то излишнѣтъ сѫ конфискувани. За намѣренитѣ особности относительно тежината на колетитѣ нѣма да се налага за тѣхъ никакви наказания; тѣ се заблѣжватъ само въ обявлението отъ пригласяватѣтъ за да се иматъ предъ видъ при съставляването на транспортний листъ.

Чл. 138. Когато вносната митница има съмнѣние за правилното обявление, относительно видѣтъ на стокитѣ, то тя има право да пристъпи къмъ подробно пригласяване. Въ такъвъ случай за нарушенията, които би се издирили, състави се актъ и се налагатъ предвиденитѣ наказания въ чл. 37—42.

Тия наказания ще се налагатъ само, когато нарушението би причинило нѣкоя загуба на хазната или би улеснило прекарването на нѣкон задрѣтени стоки.

Чл. 139. Притежателитѣ и експедиторитѣ на стокитѣ длъжни сѫ да представятъ въ митницата или нариченъ залогъ или писмени обязательства съ здрави поржчителства, чрезъ които се облагатъ да закаратъ въ определенъ срокъ стокитѣ си на назначената митница и да представятъ отъ нея удостовѣрение, че сѫ заплатили надлѣжното мито. Управителитѣ на митницитѣ сѫ отговорни за състоятелността на лицата, които приематъ за поржчителъ; за това тѣ иматъ право да отказватъ поржчителството на ония, въ които не намиратъ достаточна състоятелность.

Чл. 140. Срокѣтъ, въ който стокитѣ трѣба да бждатъ закарани на назначеното си, ще се определява споредъ разстоянието между вносната и вътрѣшната митница, като се смѣта на день двадесетъ километра.

Чл. 141. Слѣдъ като се извършатъ въ горѣизложенитѣ членове формалности, митницата опломбирва колетитѣ съгласно чл. 120 и издава транспортенъ листъ (обр. № 28) въ който се поясняватъ всички свѣдѣния отъ обявлението и поржчителството. Тоя листъ, който трѣба да придружава стокитѣ до назначената митница, дава се на притежателитѣ или експедиторѣтъ на стокитѣ съ задължение щото слѣдъ 20 дни отъ истичанието на срокѣтъ да повърнатъ въ вносната митница листѣтъ удостовѣренъ отъ онаи, която е приела и пригласявала стокитѣ.

Чл. 142. Като пристигнатъ стокитѣ на означената митница, тя повѣрива видѣтъ, качеството, количеството и теглото на колетитѣ и цѣлостта на приложенитѣ пломби, споредъ транспортний листъ и послѣ пристѣпва къмъ пригласяването на стокитѣ.

Чл. 143. Ако при пригласяването на представенитѣ колетни се намѣратъ въ по малко количество отъ показаното въ транспортний листъ, то обявителитѣ или поржчителитѣ длъженъ е да плати цѣлата стойность на съдържащитѣ се стоки въ липсалитѣ колетни. Тъзи стойность ще се смѣта за 25 килограми тежестъ най малко хилѣда лева. Това плащане ще става въ митницата, която е испратила транспортнитѣ стоки, споредъ приетитѣ свѣдѣния отъ вътрѣшната митница която, въ такъвъ случай, не ще да удостовѣрива въ транспортний листъ освѣтъ за представенитѣ колетни. Ако отъ представенитѣ колетни се намѣратъ особености въ видѣтъ или тежината имъ, то размѣненитѣ колетни се конфискуватъ и освѣтъ това отъ обявителитѣ или поржчителитѣ се взема стойността на скрититѣ колетни, споредъ както е предвидено въ първата алинея на настоящий членъ.

Въ случай на изгубване на стокитѣ въ време на транспортѣтъ произхождаще отъ нѣкое обстоятелство на форца мажора, както: пожаръ, кражба или други отъ такова сжщество, то предвиденитѣ въ настоящия членъ наказания не ще се налагатъ, ако интересующитѣ си доказжатъ причината на изгубването стокитѣ чрезъ акти съставени отъ властѣта на мѣстото, гдѣто би се случило

подобно пенсацие. Въ такъв случай притежателят или поржчителът е длъжен да заплати само митото на стоката.

Чл. 144. Щомъ се повърне транспортний листъ, потвърденъ отъ вътрѣшната митница, представа се на тѣзи, които е транспортирала стокитѣ.

Тѣзи послѣдната митница, освобождава залогътъ на обявителътъ или унищожава поржчителството му.

Ако транспортний листъ не бѣде представенъ на опредѣленото време съгласно членъ 141, то митницата, която е надала този билетъ, ще преслѣдва подписавшиятъ се въ задължителното да платятъ двойно мито. Ако и отъ послѣ въ продължение на два мѣсеци не представи никакъ билетътъ, ще се прислѣдва съгласно съ първата алинея на членъ 143.

Комисията нѣма никакви забѣлѣжки.

Председателъ: Искан ли нѣкой да говори? (Не иска.) Който не приема прочетената глава VII както е въ законопроекта да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ: (Чете.)

ГЛАВА VIII.

Особни правила за антрепозитнитѣ стоки.

Чл. 145. Стоки вносими отъ вънъ границата въ голѣмо количество, по желанието на търговцитѣ, ще можатъ да се стоварятъ и въ частни магазини въ видъ антрепозитъ подъ надзорътъ на митницата, до гдѣ правителството устрои свои антрепозити. За сега се позволява това само въ варненската, русенската, свищовската и ломската митници.

Чл. 146. Всички хамбари, които служатъ за антрепозитъ, заключаватъ се съ два особни ключове, отъ които една се пази въ митницата, а другиятъ — въ търговецътъ, антрепозитариниятъ. На хамбаритѣ се поставятъ тоже печатитѣ на митницата и търговецътъ.

Чл. 147. Стокитѣ ще се стоварятъ въ частнитѣ хамбари съ условие да се изнесатъ на ново отъ вънъ границата въ опредѣленитѣ срокове, или да се плати надлѣжното имъ мито, когато се тѣ изваждатъ отъ антрепозитътъ за вътрѣшно употрѣбление.

Чл. 148. Притежателятъ или обявителътъ на назначенитѣ стоки за антрепозитъ длѣжни сѣ да подадѣтъ въ митницитѣ обявление по установената форма за вноснитѣ стоки, въ което (обявление) ще написватъ на горния край „за стоваряние антрепозитъ“. При подаването на обявлението, тѣ сѣ длѣжни още да представятъ въ митницитѣ писмено задължение, или здраво поржчителство, за обезпечение на надлѣжното мито.

Чл. 149. Всички стоки, обявени за антрепозитъ, при стоварянието имъ въ магазинитѣ подлѣжатъ на преглѣждане споредъ общитѣ основания, за да се има предъ видъ — количеството, качеството и стойността на стоката, въ случай ако стане нужда да се обезпечи митото. Ако при преглѣждането се издирятъ стоки въ по голѣмо количество отъ обявенитѣ, то за намѣренитѣ повече взема се тройно мито, а стоки отъ други видъ не показани никакъ въ обявлението се конфискуватъ.

Чл. 150. Въ частнитѣ антрепозитни магазини позволява се да се внасятъ само здрави стоки и въобще такива, които не подлѣжатъ на разваляние и запаление.

Чл. 151. Срокътъ за антрепозитнитѣ стоки е една година. Тоя срокъ започва отъ денятъ на записването стокитѣ въ книгитѣ, които ще се държатъ за антрепозитнитѣ стоки и въ които ще има отворена смѣтка за всѣки антрепозитариниятъ.

Чл. 152. Ако слѣдъ изминуването на опредѣления срокъ стокитѣ останатъ още въ антрепозитъ и антрепозитариниятъ не изпълни, въ течение на 15 дни отъ направеното приглашение на митницата, задълженето си, за да ги изнесе на ново или да плати слѣдующето вносно мито, то стокитѣ се продаватъ на публиченъ търгъ и събраната сума отъ продажбата, слѣдъ съдѣянieto на

митото и разпоскитѣ, които би послѣдвали, внася се въ окръжното ковчеанничество на хранение.

Тая сума притежателятъ на стокитѣ ще може да я вземе, ако той я поиска въ разстояние на една година отъ денятъ на продажбата; слѣдъ истечението на тоя срокъ, вложената сума, се записва като случаенъ доходъ на хазната.

Чл. 153. Ако дадениятъ срокъ за антрепозитъ, по законни причини, се признае за недостаточенъ, то Министерството на Финанситѣ, по просбата на антрепозитариниятъ, може да продължи срокътъ. Продължението на срокътъ не може обаче да надмине 6 мѣсеца.

Чл. 154. Антрепозитнитѣ стоки не можатъ да се мѣстятъ отъ единъ хамбаръ въ други освѣтъ съ разрѣшението на митницата и подъ надзорътъ на единъ отъ митарственитѣ чиновници.

Чл. 155. Антрепозитариниятъ отговарятъ за митото на стоката, ако се открадне отъ частнитѣ хамбари (Чл. 68)

Чл. 156. Митарственитѣ чиновници иматъ право да правятъ ревизии всѣкога, когато намѣрятъ за нужно, частнитѣ антрепозитни хамбари и антрепозитаритѣ сѣ длѣжни да представятъ стокитѣ си така, както сѣ ги обявили при внасянето безъ нѣкое прибавление или намаление. Ако стокитѣ не се намѣрятъ въ същия съразмѣръ съ обявенитѣ при внасянето имъ въ антрепозитнитѣ хамбарѣ, то обявителитѣ длѣжни сѣ да платятъ немедленно митото на неизлѣзаната на лице стока, като се оцѣни съгласно чл. 62.

Чл. 157. Презъ всичкото време, колкото трае срокътъ на антрепозитътъ, позволено е да се пренасятъ стокитѣ, било по вода, било по сухо, отъ единъ антрепозитъ въ други въ Княжеството.

Примѣтенето на антрепозититѣ не може да предизвика причини за продължение ерока на антрепозитътъ.

Чл. 158. При изважданието стокитѣ отъ антрепозитътъ за вътрѣшно употрѣбление извършватъ се всичкитѣ предвидени форми въ настоящия уставъ за вноснитѣ стоки.

Чл. 159. Отъ стокитѣ, които се изнасятъ на ново отъ антрепозитътъ, взема се единъ на 10 мито.

Чл. 160. Изнасянето на ново на антрепозитнитѣ стоки може да стане или по вода, презъ онази митница, въ която сѣ били внесени, или по сухо презъ една отъ митницитѣ въ която е отворенъ транзитний листъ.

Извършването на новото изнасяние се обезпечаватъ чрезъ здрави поржчителствата и притѣжатели на стокитѣ сѣ задължаватъ да платятъ двойно мито, въ случай че не представятъ въ опредѣлениятъ срокъ нужното удостоверение отъ износната митница.

Чл. 161. Стокитѣ, които се премѣстятъ отъ единъ антрепозитъ въ други, подлѣжатъ на преглѣждане и за намѣренитѣ въ тѣхъ недомки взема се надлѣжното мито преди да се изнесатъ отъ антрепозитътъ, въ който се намиратъ. За пренасянето на стокитѣ се пази тѣ постановенитѣ правила за транзитъ.

Комисията не е направила никаква забѣлѣжка.

М-ръ Каравеловъ: Азъ бихъ желалъ, да се допълни чл. 145 и да се каже: «мѣстата за антрепозити, да се назначаватъ отъ М-ра на Финанситѣ», защото може би и да има, но може би и да нѣма нужда да се откриватъ и други. Особено, това е важно за солта, защото солта се вкарва въ голѣмо количество, и митото отъ нея е страшно голѣмо. Това ще бѣде за населението по добръ, и хазната нищо не ще да губи. И така ще стане нужно, може би, да се направи единъ антрепозитъ въ Тутраканъ, и други въ други мѣста. За това по добръ е, да се даде право на Министерството, да назначава мѣстата за антрепозити, гдѣто види за нужно. Нѣка се каже така: «мѣстата за

антрепозити се назначаватъ отъ М-ра на Финанситъ», а думитъ: »Варненскій, русчювскій, свищовскій и ломъскій« да се исклучатъ.

Председателъ: Искан ли още нѣкой да говори? (Не иска.) Който не приема прочетената глава VIII за едно съ станалитъ измѣненія, да си дигне ржката. (Никой не дигна.)

Докладчикъ (Чете):

ГЛАВА IX.

Особни правила за избавенитъ стоки отъ разбититъ и паднали на пясъкъ кораби, а също за задържанитъ по пхтя стоки отъ обстоятелства независими отъ шкиперитъ.

Чл. 162. Стокитъ, които съставляватъ товара на разбититъ или пехвърлени на брѣга кораби, постъпватъ въ водѣното на мѣстнитъ митници безъ различіе, ако и да принадлежатъ тѣ къмъ ония стоки, за които сж е заплатило мито, или къмъ ония, за които не сж е заплатило, или на конецъ къмъ ония, които никакъ не подлѣжатъ на мито.

Чл. 163. Ако кораба падне на пясъкъ и шкипера понека да стовари частъ, или всичката стока, за олекване на кораба и отбѣгване отъ разваляние, то митарственитъ стражари, които пазятъ мѣстнитъ пограничнитъ посты, даватъ за това не забавно разрѣшение, и тѣ сж задължени да извѣстятъ за това тутакси управителя на мѣстната митница.

Чл. 164. Митарствената стража е длѣжна да прави всевъзможно съдѣйствие за спасяване на стокитъ и за тѣхното упазване, тъй сжщо и за пехвърленитъ отъ вълнитъ на брѣга разни вещи, сѣдове и дървета, като при това внимаватъ, щото при спасяването на стокитъ да не стане контрабандно въдворение.

Чл. 165. За пехвърленитъ и стоварени стоки отъ разбититъ кораби трѣба да става описъ отъ страна на незабавно командированія на мѣстото митарственъ чиновникъ, слѣдъ извършването на което, ако тия стоки не могатъ да се натоварятъ пакъ въ корабитъ, пренасятъ се въ митарственитъ магазини и помѣщенія.

Чл. 166. Исклучение отъ установеното въ предидущия членъ правило правятъ:

а) стокитъ за които се е заплатило мито, или ония които никакъ не подлѣжатъ на мито, и които по желанието на шкипера могатъ да се оставятъ на брѣга, подъ надзора на митарственитъ стражари, до изпакъването отъ самитъ шкиперни способъ за по нататѣшното пренасяне на тия стоки;

б) Извѣстнитъ отъ мѣстно пропехождение стоки, които митницата предава въ распорѣжданіето на мѣстната полицейска властъ.

Чл. 167. За всичкитъ избавени инострани стоки на които митото не е наплатено и тѣ сж останали въ Книжеството за продажъ, трѣба да се взема падлѣжното по тарифата вносно мито, като се пазятъ относително обявлението на тия стоки, установенитъ формалности за вносниѣ стоки. Ако ли тѣ сж стоки запрети за внасянието, тѣ трѣба да се изнасятъ, а въ противенъ случай подпадатъ подъ конфискація на основание на чл. 92.

Чл. 168. Иностранитъ стоки назначени по документитъ за чужди пристанища, изнасятъ се за отъ вѣнъ граница, по установения въ глава IV-а на тоя раздѣлъ редъ за изнасяние на ново.

Чл. 169. Ако при корабскрушение, или при растоварване на кораби съ вносни стоки, по причина на аварии, се удирятъ стоки не обявени въ митницата, то съ тѣхъ се постъпва споредъ общитъ правила, като съ стоки тайно изнасяни.

Чл. 170. Кога между избавенитъ отъ кораби стоки има по-

вредени, то тѣ се продаватъ отъ митницата, безъ никакво отлаганіе, споредъ по горѣ установенитъ правила въ чл. 76, 77, 78, 79, 80, 81 и 82.

Чл. 171. Ако повредения корабъ се спре въ района на митарственния надзоръ (при скелята или въ пристанището), за поправка и при това шкипера не вижда за нужно да стовари на брѣга стокитъ, които се намѣрватъ въ кораба, то презъ всичкото време на стоианіето на кораба въ митницата, трѣба да се намѣрва постоянно въ него единъ нѣнъ стражаръ, нарежданъ отъ митницата, да пази да се не изнесе или внесе нѣщо въ кораба тайно.

Чл. 172. Сроктъ, презъ който стокитъ могатъ да се не стоварватъ, се полага десетъ дѣня. Тоя срокъ не се простира за ония случаи, когато корабитъ не сж могли да трѣгнатъ по причина на противни вѣтрове, или бурни, но като се измѣнятъ тия препятствия, митницитъ сж длѣжни да глѣдятъ, щото корабитъ да трѣгватъ за назначението си, или споредъ общитъ правила, стокитъ, които се намѣрватъ въ тѣхъ, да се стоварватъ.

Чл. 173. Изложениѣтъ въ двата предидущи членове правила се отнасятъ сжщо и за корабитъ, които на пакъ се спиратъ въ митницитъ въ случай на ледно течение, замръзновани на водитъ или опасностъ отъ неприятель. задържението на корабитъ по тия причини и по причина на повреда, признава се като обстоятелство не зависящо отъ шкиперитъ (чл. 69).

Чл. 174. Кога се командируватъ стражари по корабитъ, които се спиратъ въ митарственитъ пристанища, безъ да стоварятъ стокитъ, то притежателитъ имъ, или превозачитъ на стоката, плащатъ суточни пари (денни) на тия стражари, по утвърдената отъ Министра на Финанситъ такса.

Комиссията не е направила никаква заблѣжка.

Председателъ: Искан ли нѣкой да говори? (Не иска.) Който не приема глава IX както се прочете, да си вдигне ржката. (Никой не дигна.)

Председателъ: Понеже часътъ мина, то на дневний редъ въ утрѣшното засѣданіе ще бѣде продължение четението на митарствениитъ уставъ. Ако иска нѣкой да предложи нѣщо за дневний редъ, нѣка каже.

Юр. Симеоновъ: Азъ съмъ избранъ за представителъ въ Нар. Събрание отъ двѣ околии: тутраканска и тетевенска, и приемамъ изборътъ отъ тутраканската околия.

Освѣнъ това, извѣстно ви е г-да, че сж избрани трима члена за разглѣждане законопроекта за конновѣдний заводъ. Единъ отъ членовѣтъ, а именно г-нъ Горбановъ по неизвѣстни причини се отказва и не дохожда въ комиссията. За това, предлагамъ да се избере другъ на негово мѣсто.

Председателъ: Това ще имаме утрѣ на дневний редъ.

Стефанъ Поповъ: Не да се избере другъ на негово мѣсто, но да се прибави още единъ членъ на тѣзи комиссия.

Председателъ: За този предметъ ще се разисква утрѣ и ако ни остане време ще четемъ и другъ законопроектъ. За сега засѣданіето се затвара.

(Конецъ въ 5 часа.)

Председателъ: П. Р. Славейковъ.

Подпредседатели: { Н. Сукнаровъ.
С. Стамболовъ.

Секретари:

Ив. Даневъ.

В. П. Золотовъ.

Р. Каролевъ.

Райчо Поповъ.

Хр. Баларевъ.

Х. Бръснаровъ.

Хр. Грънчаровъ.

В. Радославовъ.

Управитель на стенографическото бюро А. Безеншекъ.